

Як наступатиме «кривавий бацька»: Луцьк — Львів чи Рівне — Тернопіль?

с. 3

Крила, обпалені війною

Галина Правдива: «Місто можна відбудувати, відмити. Та як промити голови людей від російської пропаганди?»

«Колись із дорожньою сумкою я їхала на море на три дні. З таким же багажем втікала із сім'єю з Маріуполя... на все життя»

Війна зробила так, що багатьом українцям доводиться починати життя на новому місці – по суті, з чистого аркуша. Одні з них – подружжя Галини й Максима Правдивих, які мешкають тепер у Маневичах

Катерина ЗУБЧУК

«У ВОЛНОВАСІ МОЄ КОРИННЯ»

Галина Правдива вже три місяці працює в акушерсько-гінекологічному відділенні Маневичької лікарні. Тут ми і зустрілися. Я вже знала, що на Волинь вона із сім'єю приїхала з Маріуполя. Як з'ясувалося з перших слів жінки, коріння її у місті Волновасі. Після школи навчалася в Донецькому медінституті.

– У 2013 році вже вступила в інтернатуру, – розповідає жінка. – А у 2014-му почалася війна. На початку 2015-го ми з майбутнім чоловіком, до речі, однокласником, поїхали з Донецька. Трохи помандрували Україною й зупинилися у Херсоні. Там і зареєстрували шлюб через кілька літ. Три роки прожили на новому місці. Вже

Жінка не плакала, пригадуючи обстріли, палаючі будинки, мертві тіла понад дорогами, але не втрималася від сліз, коли мова зайшла про майбутнє Маріуполя.

чекали народження дитини. І захотілося повернутися ближче до рідні. Вибрали Маріуполь...

Власне, перш чоловік Галини знайшов там собі підходящу

роботу у міжнародній компанії «Метінвест», а вона вже прийняла його вибір. Це було чотири роки тому. Перші враження її від міста виявилися малопри-

ємними. Місто постало якимось сірим.

– Тут два металургійні заводи, а це шкідливе для довкілля виробництво, то що з нього хо-

тіти? – каже наша героїня. – Але в останні роки Маріуполь став гарним. Вливалися великі гроші, і з нього зробили «цукерочку». Тут по-сучасному облаштували величезні парки, де серед зелени можна було годинами гуляти з дитиною.

Жінка планувала віддати свого сина Марка, як трохи підросле, у спортивний плавальний басейн «Нептун». Багато що планувалося, але все перекреслила війна. Той чудовий басейн, який був одним із найкращих в Україні, 16 березня зазнав ворожого удару, хоч там ховалися вагітні жінки. Про це подружжя Правдивих прочитає в новинах, вже будучи в дорозі на Захід України. Того ж дня і приміщення драмтеатру, яке служило укриттям, було розбомблене.

Закінчення на с. 13

Пряма мова

Олексій ДАНИЛОВ, секретар РНБО, не розуміє, чому радник керівника Офісу Президента Михайло Подоляк став «голосом армії»:

Я не розумію, чому він робить такі заяви. Він представник Генштабу? Я його бачив тільки на пенях у Януковича (державний зрадник Янукович запрошував Подоляка до себе в Межигір'я. — Ред.). Не розумію, з якого переляку він зараз є «голосом армії». Такі речі має казати Залужний, Шаптала (начальник Генштабу ЗСУ. — Ред.) та міністр оборони.

Пряма мова

Петро ПОРОШЕНКО, п'ятий Президент, лідер «Європейської Солідарності», в ефірі канадського телеканалу CBC закликав Захід надати Україні якомога більше зброї:

Майбутнє світу залежить від 100 винищувачів, від 300 протиракетних систем, 500 танків, 1000 артилерійських систем. І все це менше, ніж те, що ми вже знищили у російській армії за ці майже 3,5 місяці війни. Ми маємо на це право. Нам потрібно озброїти українських солдатів, щоб вони могли перемогти росію і викинути її війська з української землі.

Листи до редакції**«В урологічному відділенні обласної лікарні до хворих ставляться, як до рідних»**

У світі існує багато хороших професій, але найпотрібніша, найпочесніша з них все-таки лікарська. Люди в білих халатах рятують життя пацієнтам, допомагають у важку хвилину, підтримують їх, вселяють надію в те, що все буде добре. В цьому нещодавно переконалася і я, коли потрапила у Волинську обласну клінічну лікарню

Лікар Данилишин В. П., котрий того дня приймав у поліклініці, уважно вислухав мене і сказав, до яких спеціалістів треба звернутися для обстеження. Після цього він подивився мій рентгенівський знімок, результат МРТ і направив до завідувача урологічного відділення Онищука А. П., котрий призначив операцію на нирку, і через деякий час сам її зробив. Онищук А. П. — дуже чуйна і добра людина, до хворих ставиться як до рідних, завжди щось порадить, пожартує.

Минулої неділі в Україні відзначали День медичного працівника. З цієї нагоди хочу привітати весь персонал урологічного відділення. Бажаю лікарям, медсестрам, санітаркам міцного здоров'я, миру, любові, достатку, радості, родинного затишку. Нехай Господь Бог віддасть вам сторицею за ваше добро, а Матінка Божа береже від зла на многії літа.

З повагою
Раїса ЗЕЛЕНСЬКА,
с. Пустомити
Луцького району Волині. ■

«Живу одна, як перст, а дуже б хотілося з кимось спілкуватися»

Здрастуйте, шановна редакціє!

Мій лист може здатися вам дивним, але, будь ласка, зрозумійте мене і поставтеся до нього серйозно. Зараз війна, усім людям велике горе. Більшість ваших читачів, напевно, мають рідню, а значить, підтримку і розуміння. Я ж сирота, живу одна, як перст, на білому світі. Не маю до кого слова сказати. А дуже б хотілося з кимось спілкуватися. То я й подумала: можливо, є десь люди, які опинилися в схожій ситуації? Бо ж українці повинні підтримувати одне одного в такій страшній біді. Маю надію на вашу газету і щиро прошу: допоможіть мені знайти душевну радість.

Людмила ЗИМА,
сmt Полянка Баранівського району Житомирської області. ■

МАГНІТНІ БУРІ У ЛИПНІ:

- Слабкі: 5, 6, 11, 23.
- Середні: 7, 12, 29.
- Сильні: 15, 30.

Джерело: ukr.net.

Суб'єктивні замітки

Фото із фейсбук-сторінки Володимир-Волинського духовного училища.

Фото з архіву vzp.com.ua.

Розбомблений волинський пікап на тлі «отполированных пуговиц»

Перед вами дві фотографії. Перша — потворна. Друга — доволі красива. На першій, потворній, — купа мотлоху. На другій — красиві молоді люди. На першій, потворній, — купа мотлоху, що залишилася від бойового волинського пікапа після удару російської ракети. На другій — молоді люди, випускники богословського відділення Володимир-Волинського духовного училища московського патріархату. «Слава Богу!» — промовив я, уточнивши деталі появи знімка «купи мотлоху».

Споглядання світлина з молодими людьми спершу викликало іронічне: «Госпаді, царя храни!». А потім...

Олександр ЗГОРАНЕЦЬ,
головний редактор
газети «Волинь»

Але щоб передати це почуття, треба перекрутити плівку часу десь на тиждень назад. «Вау! Супер! То що треба, — аж прицмокував боєць Вася-«Борода», звертаючись до козаків групи компанії «Вілія», які привезли бойовий пікап із Луцька на Донеччину для свого працівника. — Ви ж бачите, в якому стані попередній», — казав і показував на пошарпану, латану-перелатану від осколків машину з наклейками «Вілія», на якій виїхав назустріч з передовою. «Борода» з першого дня нинішньої війни пішов у військомат. Зараз у донбаському пеклі, бо захищає «трое своїх дітей і... Україну».

А тепер помандруємо десь на тиждень уперед і повернемося на рідну Волинь. У її найстаріше місто. Там 15 червня з'явилося фото, яке доктор політичних наук Валентин Малиновський охарактеризував так: «Якщо хтось ще вважає, що «руський мір» — це якесь абстрактне явище, що знаходиться десь далеко від нас, то це не так. Місто Володимир Волинської області, дев'ятий рік війни з рашистами, 15 червня 2022 року — випуск богословського відділення духовного училища московського патріархату».

Чесно, перша думка при погляді на знімок у мене викликала жартівливі нотки типу: «Госпаді, царя храни!» чи «Гуляй, Ваня!». Але тут не до сміху. Бо це не історичні знімки понад столітньої давнини царських кадетів чи юнкерів. А з нашого сьогоднішнього. У час найжорстокішого знищення рашистами українців. То ж зумисна провокація — таке церковне одіяння?

Недарма ж у соцмережах забили у дзвони: «Це не богословське відділення, а кадетське часів царя Ніколая. І це у Волинській області! Жаж!»; «Отечество будет охраняти від Карпат до Камчатки...»; «Погони ФСБ без яса»; «От хто где приходу путіна...»

Тому знову захотілося відкрити плівку часу в минуле. Коли шилася ця форма... З автором ідеї, хоч я його і не знаю, здається, тут все більш-менш зрозуміло, які ідеали він сповідує. Але, цікаво, що відчував кравець чи швачка, отримавши таке замовлення? Чи усміхалися клієнтам, коли приходили на приміркову? Раділи? Ну якщо ж на клієнту костюм чудово

сидить, то чому не порадіти!? А під час примірки тисло комусь? А біля серця? Чи біля серця не тисне — не питали???

Невже — і кравці, і випускники академії, і їхні керівники — не задумувались, на що це буде схоже? Не читали історії? Невже не очікували негативної реакції від жителів міста і краю, який майже щодня проводжає в останню дорогу своїх полеглих героїв? Чи, навпаки, зумисне йшли на конфлікт? Щоб стати жертвою, а потім було кого визволяти «освободителям»?..

Ставлячи такі запитання на мирній патріотичній Волині, десь у той же час отримую есемеску з іншої частини країни — охолопленої нещадними боями Донеччини. Вася-«Борода» пише: «Сьогодні був важкий день. Вивіз на нашому пікапі двох «двохсотих» і трьох «трьохсотих»... З хорошого: кадириця мочканув. Сцикуни вони...»

«А під час примірки тисло комусь? А біля серця? Чи біля серця не тисне — не питали???»

Вмикаю інтернет: ЗМІ цитують кіріла-диявола, який заявив, що російські військові, виховані православною вірою, під час «спеціальної військової операції» демонструють «дивовижні приклади мужності і самопожертви». А священник УПЦ (мп) на Хмельниччині відмовився відкрити церкву для відспівування загиблого воїна...

Повертаюся знову трохи у минуле. Цікаво, про що думали хлопці з «Вілії» два тижні тому, коли перефарбовували цей пікап? Придбаний аж у Нідерландах «Мітсубісі L200». Був білий. Став зелений (ох, і ненавидить цей колір хаки, особливо з пікселем, всіляка «вата» у прифронтовій зоні, а що вже казати про москалів!). Цікаво, чи намагалися б якнайретьельніше покласти мазки зеленої фарби, якби знали, що це всього на кілька днів? Що прилетить з неба вогняний диявол — і все на друзки! Я вже мовчу про те, скільки пікап коштує...

«Будь-яку роботу треба робити по-людськи, тим паче, це ж для хлопців на передову старалися. Вася так чекав...» — просто відповідає водій Антон. Із Луцька до Краматорська він на причепі-лафеті віз це авто 1200 кілометрів.

Вечір п'ятниці. Керівник департаменту постачання «Вілії» Володимир

Мачулка надсилає фото і відео з підписом: «Це той пікап, що ми привезли... Добре, що хоч хлопці живі». «Слава Богу!» — відписую, побачивши розтрощену ракетною машиною. І набираю есемеску Василю, щоб просигналізувати, коли можна зателефонувати.

«Залізо — це гімна, — прямо каже «Борода». — Головне, що після цього удару — а летіла від них і «Точка У»-ракета, і артилерія гатила з 152-го і 122-го калібрів — люди залишилися живі. Не буде людей, то не буде кому керувати залізом. А машина сама тут далеко не заїде... Хоч навіть за тиждень цей пікап стільки нам допоміг на передовій...»

Крутимо плівку часу знову вперед — буквально до позавчора. Вася-«Борода» хвалиться світлинкою із переданими волонтерами зеленими шарпетками із синьо-жовтим прапором, на яких написано «Доброго вечора, ми з України!». Відійшов, значить, трохи...

І згадуються в цю мить знову ці «фуражки-картузики» з Володимира. Особливо гудзики на їхньому вбранні, які аж виблискують сріблом на сонці. «Красивые отполированные пуговицы!» (напевне ж, так тут їх називають на «старославянськ»?). А в серці печуть інші — гудзики, «наполіровані гудзики», з поезії Ольги Ольхової. Звернені, звісно, не до наших персон із цього випускового фотознімка. Звернені, до речі, до нас, ще з 2019 року.

Тож знову відкрито плівку трохи назад. І процитуємо фрагмент із поезії Ольги Ольхової «Руїни в'язниць»:

... Зваблені підлітки — танців, наїдків і музики, раптом оглухли до канонади смертей. Хлопчику-воїне, наполіровані гудзики бачаться нам замість куль із твоїх грудей.

Втомлені здалеку, ех, та ж давайте помиримось: літо, дружба, коктейлі... Окопи, броня... Дивно, єдина, хто не скористався відпусткою і не пішов на канікули — це війна.

Поки вона там гроби розкладає із кошика, ми вчиняємо хліб — зустрічати убивць і катів. А що Схід наш кровить, то банальна психосоматика: нам вмирати так легко, жити мертвими — і поготів.

Повертаємо плівку часу в наші дні.

На мої запитання: «Чи не опускаються руки після такого, коли ваша компанія вбухала стільки грошей у машину, а її через тиждень розбомбили? Чи не втомлює постійно давати-давати-давати допомогу для фронту, а всього мало-мало-мало», — керівник департаменту постачання групи компанії «Вілія» Володимир Мачулка спочатку відповідає теж запитанням: «А хіба можна втомитися любити маму і тата? Чи не хотіти їх, а також своїх дітей-внуків захистити від ворога?». А потім додає: «Це ж війна. Найсправжнісінька. Найжорстокіша. Ми прекрасно це розуміємо, що жертви будуть. І краще, хай уже горить техніка, ніж хлопці. Людей же не повернеш. А хлопцям буде новий пікап... Скажемо так: його «брат» у ці дні знову вирушає на передову». ■

■ У всіх на устах

Foto із сайту rtv.com.

Путінський прихвостень опинився між двох вогнів: не знає, як відмовити своєму хазяїну, а з іншого боку, розуміє, що в Україні на його армію чекають ганьба і розгром.

Як наступатиме «кривавий бацька»: Луцьк — Львів чи Рівне — Тернопіль?

Лукашенко продовжує відтягувати той час, коли треба віддавати наказ на вторгнення, але водночас білорусь реально готується до війни

Олег ЖДАНОВ,
військовий експерт

Усі ті дії щодо підготовки до війни, що їх здійснює Лукашенко, не потрібно сприймати як пускання пилу в очі путіну, на жаль. Він підвищує градус напруженості, і вже ігнорувати і казати, що це гра — стовідсотково неможливо.

Ми говоримо про те, що Лукашенко, можливо, з одного боку, продовжує відтягувати той час, коли треба віддавати наказ на вторгнення, але водночас білорусь реально готується до війни. Ось у цьому полягає основна загроза — вони насправді готуються до початку війни.

У білорусі розпочалися військові навчання, що триватимуть до 8 липня, і на цей час буде повністю закритий повітряний простір. Нагадаю, що заборона на польоти міжнародних авіаційних компаній існує вже давно. У білорусь літали тільки літаки білоруської та російських авіакомпаній.

Основні напрямки для вторгнення білорусі в Україну — це може бути Волинський і Рівненський. Думаю, що далі вони не підуть. Чому? Тому що основна мета цього вторгнення — по-перше, спроба відкрити другий фронт. Аби ми воювали на два фронти. Будь-який військовий вам скаже, що це дуже важко. Ще ніхто не вигравав війну на два фронти. А друге, і не менш головне завдання — це спроба відрізати Україну від західної допомоги.

І це завдання, на мій погляд, іще важливіше за своєю військовою складовою, ніж перше. Вторгнення наземного угруповання може відбуватися у напрямку Луцьк — Львів чи Рівне — Львів, чи Рівне — Тернопіль, і буде пе-

рерізування основних шляхів доставки західної допомоги й озброєння Україні. Вторгнення здійснюватиметься військовими колонами, як це робили росіяни у лютому.

На Волині й Рівненщині місцевість така, що особливо у передбійовому порядку не підеш, і вони будуть змушені в колонах висуватися і заходити на територію України. Ну, а ми їх тут уже будемо «зустрічати».

Обов'язково наземному вторгненню передуватимуть масований ракетно-авіаційний удар. Потім, за можливості, якщо є досяжність дальності, вступає артилерія, і потім тільки висуватиметься війська.

«На Волині й Рівненщині місцевість така, що особливо у передбійовому порядку не підеш, і вони будуть змушені в колонах висуватися і заходити на територію України. Ну, а ми їх тут уже будемо «зустрічати».

Але вони вже йтимуть під прикриттям авіації та ракетних військ. Ми маємо чим «зустрічати» і ракетні війська, і авіацію. До речі, з авіацією у нас узагалі ситуація більш-менш налагодилася, і сьогодні ми всі бачимо, що російська авіація майже не втручається в повітряний простір України. Бо ми навчилися їх збивати, і вони бояться.

Що стосується ракетних військ, то наша система ППО буде намагатися в міру сил і можливостей боротися і з ракетами, що летітимуть із боку білорусі. Ну, а вже Сухопутні війська бу-

дуть вирішувати основну долю тих сил, які насуватимуться.

Цей напад на Україну може стати кінцем Лукашенка. Він тому ж і намагається максимально відтермінувати дату вторгнення. Бо сьогодні для нього оце віддання наказу про її початок може стати тригером для соціального вибуху всередині країни. Або невіддання наказу може стати тригером для того, щоб путін зробив спробу його усунення від влади.

У Лукашенка дуже серйозне загрозили становище. І, незважаючи на те, що армія є силовою структурою, якщо буде народне невдоволення, то вона може підтримати народ. І перейти на бік народу, і відмовитися виконувати наказ про вторгнення. Це може призвести до усунення його від влади. Ці ризики Лукашенко розуміє. Але він сам себе загнав у такий кут, коли, з одного боку, невдоволення суспільства і самої армії, а з іншого боку — путіна, який наполягає на тому, щоб білорусь втрутилася в ситуацію в Україні — вступила у війну.

Є припущення, що путін може шантажувати Лукашенка найціннішим — його наймолодшим сином. Ось тут, я скажу, що Лукашенко хитрий і досвідчений політик. До речі, він знову, навіть зараз, неавтономно проводить чистки у лавах силових структур. І його син перебуває поруч із ним. Лукашенко його чітко контролює і таких речей не допускає. Інакше б путін давно вже, якби мав таку нагоду чи можливість це зробити, то вже б давно це зробив.

Підсумував би я так. Нам треба пильно спостерігати за ситуацією. Військові навчання у білорусі триватимуть аж до 8 липня. Нам треба просто бути готовими, щоб знову нас не застала ця ситуація зненацька.

Джерело: nv.ua. ■

■ Пульс тижня

СБУ повідомила про підозру ворожій пропагандистці з Волині

32-річну лучанку затримали в Республіці Польща

Олена КАЛЕНЮК

Слідчі СБУ повідомили мешканці обласного центру про підозру у вчиненні злочину, передбаченого відповідною статтею Кримінального кодексу України «Виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, глорифікація її учасників». Передбачене покарання — позбавлення волі на строк від п'яти до восьми років з конфіскацією майна або без такої. Нині жінка під домашнім арештом, повідомляє пресслужба управління СБУ у Волинській області. Відомо, що затримана неодноразово підтримувала росію в соцмережах. За іншою інформацією, жінка проходила психіатричну експертизу й тричі лікувалася в спеціальних медичних закладах. ■

Правоохоронці викрили бізнес на «гуманітарних» автівках

СБУ в області заблокувала відразу дві схеми махінацій — у Луцьку та Ковелі

Софія ГАВРИЛЮК

У Луцьку одна із громадських організацій ввозила транспортні засоби на територію України під виглядом гуманітарної допомоги, а в подальшому машини продавали за готівку. Як інформує пресслужба СБУ у Волинській області, один такий псевдогуманітарний автомобіль вони продали за понад 100 тисяч гривень. Крім цього, представник громадської організації хотів продати карету швидкої допомоги за 12 тисяч доларів США. Нині зловмиснику вже оголошено про підозру у криміналі, він під домашнім арештом. Іншу схему організував Ковельчанин, який ввозив автівки з країн ЄС як гуманітарну допомогу, а в подальшому їх продавав. Чоловіка затримали, коли той намагався збути два авто на загальну суму понад пів мільйона гривень. Нині вирішується питання щодо оголошення йому підозри у вчиненні махінацій. ■

Переселенці подякували за смачні обіди

Щодня в соціальних їдальнях Луцька харчуються до 1700 осіб з числа вимушено переміщених осіб. А у квітні-травні були дні, коли приходили поїсти і понад 2,5 тисячі людей

Олена КАЛЕНЮК

«Дякуємо, що витрачаєте час, годуєте нас і зустрічаєте завжди з усмішкою», — пише Дарина з Харкова. Як інформує пресслужба Луцької міської ради, щиро вдячність активно висловлюють й інші люди, які харчуються згідно з міським проектом «Соціальна їдальня». Працює він фактично з початку війни, коли до краю почали прибувати переселенці: перший такий заклад відкрили в гімназії №4. А вже згодом через велику кількість відвідувачів облаштували ще три — у школах №26, №24 та №9. Проект вдалося реалізувати завдяки фінансовій підтримці одного з благодійних фондів.

У департаменті соціалістики підрахували, що за час роботи уже видано 153 тисячі порцій, на що з міського бюджету витрачено 3 мільйони гривень. У владі розуміють, що людям, які переїхали до Луцька, така підтримка є дуже цінною. Тож не дивно, що переселенці, котрі на собі відчули щиро гостинність, вдячні луцьким кухарям за смачні і поживні обіди, солодкі десерти та стиглі фрукти. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Артем АСМАТОВ — боєць із міста Луцька;
Юрій КРАВЧИК — боєць із міста Ковеля;
Руслан ЛЕЩЕНКО — боєць із міста Луцька;
Володимир ДУДЮК — боєць із селища Локачі.

■ Прямая мова

Дмитро МАРЧЕНКО, генерал-майор, який в перші тижні війни керував обороною Миколаєва (проти нього досі не закрито кримінальне провадження і Марченко перебуває на волі під заставу у 20 мільйонів гривень, які за нього вніс Петро Порошенко. — Ред.), розповів про одну з основних цілей ЗСУ на Півдні:

Так, це сто відсотків Кримський міст. Це не є секретом ні для російських військових, ні для наших. Ні для їхніх цивільних, ні для наших цивільних. Це буде ціль № 1 для ураження... Ми ніби основну кишку підтягування резервів просто мусимо обрізати. Як тільки вона обріжеться, у них розпочнеться паніка.

Пульс тижня

Фото із сайту 24tv.ua.

«Гори, гори ясно!»

«Давно пора»: українські війська вдарили по «вишках Бойка» у Чорному морі

Ці бурові платформи росія вкрала в Україні у 2014 році після анексії Криму

Василь КІТ

Причому на той час установки перебували на Одеському родовищі, що набагато ближче до материкової частини України, ніж до півострова. У грудні 2015 року РФ відвела їх ближче до окупованого Криму.

Судячи з оприлюдненого відео, щонайменше одна платформа була зруйнована ракетами. Видно, як російські кораблі намагаються її загасити.

Нагадаємо, що у 2011–2012 роках Україна переплатила за ці дві бурові установки 400 млн доларів. Тоді Міністерство енергетики очолював Юрій Бойко, тому платформи називають «вишками Бойка». Після захоплення росіянами їх стали використовувати не лише для видобутку газу в морі, а й для розвідки.

КОМЕНТАРИ

Михайло ГОНЧАР,
експерт з енергетики:

«Давно пора! Майно наше, що вважаємо за потрібне — те й робимо! До того ж нема чого на вкрадене чуже майно вішати свої радіолокаційні станції. Захоплені російським спецназом у березні 2014 року в ході операції з окупації Криму видобувні та бурові платформи української державної компанії «Чорноморнафтогаз» стали зручними майданчиками для ведення розвідки чФ РФ. На них були розміщені РЛС типу «Нева», які дають змогу контролювати надводний та повітряний простір між Кримом та Одещиною. А ще встановили гідроакустичні системи, завдяки яким можуть «бачити» підводний простір».

Сергій ВИСОЦЬКИЙ,
народний депутат
VIII скликання:

«Синхронне ураження вишок разом з ударом по острову Зміїний (за деякими даними, у цей же день Україна обстріляла острів Зміїний. — Ред.) — це потужна заявка України на відкидання російських військово-морських спроможностей від наших територіальних вод. Якщо ми будемо здатні на відбиття Херсонської області та отримати необхідну далекобійну зброю, матимемо шанси добити до Севастопольської бухти. А отже, поставити питання самого існування Чорноморського флоту РФ».

Пряма мова

Михайло БАСАРАБ,
політолог, про надання Україні статусу кандидата на вступ до Євросоюзу, яке очікується 24 червня:

Перспектива членства в ЄС точно додасть українцям мотивації завзятіше битися проти російського агресора. Так само заохотить значну частину тих, хто рятувався від війни у Європі, повертатися в Україну і об'єднувати тут своє майбутнє. Це основа нашої перемоги.

Про це говорять

Волинська область — «Західний округ»: москалі вже не криючись «ділять» Україну

У Санкт-Петербурзі на економічному форумі, де був присутній путін, окупанти показали схему адміністративно-територіального розділення нашої країни в разі їхньої перемоги

Фото із сайту ngr.ua.info.

Василь РОГУЦЬКИЙ

Карту поділеної України оприлюднив російський пропагандист Олександр Коц, назвавши її «колишньою територією України». «Яка краса. Пишуть, що на пітерському економічному форумі показали цю схему адміністративно-територіального поділу звільненої «колишньої території України», — похвалився пропагандист. Коц написав, що план розрахований на 3–5 років, такий собі «перехідний період».

На цій карті окупанти поділили Україну на округи. До першого під назвою «Західний територіальний округ», потраплять 8 областей, зокрема Волинська, Закарпатська, Івано-Франківська, Львівська, Рівненська, Тернопільська, Хмельницька, Чернівецька. А центром у мріях загарбників має стати місто Хмельницький. До другого округу під назвою «Центральний територіальний округ» мають увійти також 8 областей,

Завдяки Збройним силам України такі карти — не більше, ніж мрії москвитів. І не за горами той час, коли актуальнішими будуть зовсім інші мапи — які показуватимуть, на скільки частин розпадеться сама російська диявольська імперія.

До першого під назвою «Західний територіальний округ», потраплять 8 областей, зокрема Волинська, Закарпатська, Івано-Франківська, Львівська, Рівненська, Тернопільська, Хмельницька, Чернівецька. А центром у мріях загарбників має стати місто Хмельницький.

а саме Вінницька, Житомирська, Київська, Полтавська, Сумська, Харківська, Черкаська, Чернігівська. Його центром окупанти планують зробити Київ. На опублікованому фото не було видно інших округів.

Український політолог Олексій Го-

лобуцький, коментуючи цю карту окупантів, заявив, що на оприлюдненому фото — раніше розроблені й утверджені плани з тотальної окупації і поділу України. «Це до теми «припинення війни», «досягнення угоди з Росією» і «можливих компромісів». Це не квартирна ве-

чірка упоротих імперців якогось Гірка. Це цілком офіційний економічний форум. На котрому оприлюднено раніше розроблені і утверджені плани з тотальної окупації і поділу України. І це те, що має бути надіслано офіційним Києвом усім союзникам, а також лідерам тих країн, що наполягають на «примиренні» і «завершенні війни» та виступають проти надання Україні зброї, необхідної для перемоги. Ця схема чітко й однозначно твердить, що буде, якщо Росію не знешкодити, якщо Україна не здобуде перемоги», — заявив експерт.

Позиція

Мало запровадити візи з росією, треба вбити путіна в собі

«Дуже важливо не тільки ввести візовий режим із країною-агресором російською федерацією, а й відмовитися від ідеології росії в Україні», — вважає народна депутатка від «Європейської Солідарності» Ірина Герашенко (на фото)

Ольга СОКОЛОВА

«Що таке росія? Це — тотальна несвобода, це відсутність парламенту, це відсутність свободи слова. І давайте подивимося сьогодні на Україну, яка дає усьому світу приклад мужності, гідності і того, що значить бути нацією, — заявила депутатка з трибуни парламенту. — Але в той час, коли наша армія так героїчно захищає нашу державу, ми з вами маємо робити все для того, щоб в Україні був

Фото із сайту glavcom.ua.

Маємо збудувати нову Україну, а не меншу копію росії!

сильний парламент, незалежні медіа. Скажіть, будь ласка, чи це нормально, коли сьогодні в порядку денному стоять важливі закони на підтримку української мови, української мови, а в той же час із нашого куцоного бюдже-

ту ми майже мільярд виділяємо на так званий канал «Freedom», який із Варшави чомусь «віщає» російською мовою. Для кого?» — звернулася вона до депутатів. «Скажіть, будь ласка, чи це нормально, що сьогодні

рішення якогось корисного ідіота у владі може заблокувати нашу європейську інтеграцію через несвободу, політичну цензуру і виключення телеканалів, — додала Герашенко. — Насправді

Скажіть, будь ласка, чи це нормально, коли із нашого куцоного бюджету ми майже мільярд виділяємо на так званий канал «Freedom», який із Варшави чомусь «віщає» російською мовою. Для кого?

саме так починалася путінська росія. Тому давайте ми денонсуємо не тільки всі угоди з країною-агресором, а й у наших мізках денонсуємо ідеологію росії з її тотальною несвободою, неповагою до парламенту, політичною цензурою і закриттям рота медіа. Це буде наша з вами найбільша повага і побудова демократичної України. Очевидно, що це має бути нашою з вами спільною ідеологією», — підкреслила депутатка.

■ **Воєнна економіка**

Чому Нововолинському олійному заводу непросто адаптуватися до нових викликів

Війна з росією внесла суттєві корективи в різні сфери життя українців. Болісно вдарила вона й по промислому виробництву держави. За різними оцінками експертів, на сьогодні воно «впало» до 50%. Бізнес втратив понад 200 заводів, майже 17% підприємств взагалі припинили свою діяльність, а 60% — працюють на рівні, нижчому за довоєнний. Відповідно, бюджет виконується на 50–70% при стрімкому зростанні витрат на соціальні та гуманітарні потреби. Як вижити в таких умовах?

Роксолана **ВИШНЕВИЧ**

Прем'єр-міністр Денис Шмигаль одним із варіантів виходу з надскладної ситуації назвав нарощування виробництва там, де не ведуться бойові дії. Особливий наголос зробив на підприємствах харчової промисловості, які повинні забезпечити продовольством не лише тил, а й армію.

Нововолинськ на мапі Волині й далі займає позицію одного з найбільших промислових міст. У період повномасштабного вторгнення росії він ще й дає прихисток релокованому із зони бойових дій бізнесу. А серед підприємств-«старожилів» чотири місцеві виробництва визначені такими, з котрими підписані мобілізаційні завдання. Серед них — Нововолинський олійний завод. Що це означає і як вдається перелаштуватися буквально на ходу, аби виконати все, що вимагає країна в цей екстремальний час?

Вторгнення росії призвело до світового дефіциту соняшникової олії, адже Україна є найбільшим у світі виробником та експортером цього продукту. З початку агресії його експорт практично повністю зупинився. Виробництво олії було більш характерне для Сходу й Півдня України, де клімат давав змогу вирощувати великі плантації соняшника. Однак у зв'язку з бойовими діями чимало тамтешніх заводів, які займалися виробництвом олії, розгромлені або переміщені за межі країни. На сьогодні з 45 існуючих підприємств галузі працює лише 8 (!).

Виникла і ще одна проблема: через воєнну блокаду українських портів військово-морськими силами РФ експорт готового продукту став неможливим. Тому вектор на розширення виробництва олії та усього, що пов'язане із забезпеченням нею мешканців України та інших держав, повернувся на західні області. Як у плані виробництва, так і доставки, використовуючи кордон із Польщею, аби потрапити в Західну Європу й інші країни.

Названі вище причини спровокували різке підвищення попиту на олію в світі. В деяких європейських містах вона не лише зросла в ціні, а й перетворилася на дефіцитний товар, який почали продавати лімітовано.

Останнім часом найбільш затребуваною в Україні й поза її межами стала соняшникова, розфасована в пляшки, — розповіла директорка Нововолинського олійного заводу Вікторія Бубела. — Оскільки більшість аналогічних підприємств країни перестала працювати, на нас впало подвійне навантаження. Підписавши з міською радою мобілізаційний договір, ми пе-

Через війну олія стає справжнім дефіцитним продуктом.

рейшли на інтенсивний режим роботи цілодобово й без вихідних. І якщо раніше фасуванням у пляшку не займалися, то зараз життя змусило це робити.

Довелося прийняти людей на лінію розфасування продукції, яку раніше не використовували. Цю олію треба десь зберігати. Плюс додалася сира, яку доставили з південних областей, а також преформи — заготовки, з яких видувається пляшка. Тому виникла гостра нестача складських приміщень.

— Підписавши з міською радою мобілізаційний договір, підприємство перейшло на інтенсивний режим роботи цілодобово й без вихідних, — розповідає Вікторія Бубела.

— Наш завод розташований недалеко від центру міста й займає невелику територію, тож постала проблема в додаткових площах, — зазначила Вікторія Бубела. — При цьому її треба вирішити в максимально швидкі строки — часу на розкачування, ходіння по різних інстанціях немає. Наразі орендуємо склади на території іншого підприємства. Також взяли за виготовлення проєктної документації для розширення складських приміщень. Надіємося, що це хоч частково зніме проблему зберігання.

Вболіваючи за справу, Вікторія Василівна говорила про те, що добре усвідомлює всю відповідальність, покладену на їхнє підприємство.

— Ми не маємо права збитися з темпу виробництва або, не дай Бог, зупинитися, — наголосила директорка. — Адже наш завод — у числі тих, хто стоїть на сторожі продовольчої безпеки держави! Тому, враховуючи це, було б не зайвим відчувати підтримку місцевої влади. Всі повинні розуміти, що на фронті буде легше, якщо

міцно триматиметься тил.

Непокоїть її також подальша ціна на олію. Якщо сировиною будуть забезпечені (а зараз майже по всій Україні почали сіяти олійновмісні культури), то з поставкою інгредієнтів для виготовлення олії через війну виникли складнощі: тепер їх доводиться везти з-за кордону. Додавши до цього ріст цін на пальне і перебої з ним, впливає проблема дорогої логістики.

Хоча, зазначила директорка, задля справедливості варто сказати, що різке подорожчання газу та електроенергії ще до 24 лютого спровокувало велике зростання вартості продукту. А як могло бути інакше, коли в розрахунок собівартості виготовлення одного літра олії найбільшу частку займають ядра енергоносії? Якщо буде ситуація на ринку газу цього року, ніхто не береться прогнозувати.

Та попри загальноукраїнські й локальні проблеми, Нововолинський олійний завод — у числі найактивніших підприємств не лише в плані виробництва, сплати податків, а й потужної підтримки ЗСУ.

Немає жодного дня, аби до них не зверталися по допомогу. Завод забезпечує олією всі волонтерські організації міста, робота яких спрямована на постачання продуктів харчування як для наших воїнів, так і в регіони, які потерпіли від рашистського вторгнення. Купують амуніцію солдатам, рідні або близькі яких трудяться на заводі. Фінансово підтримують військові підрозділи, частини. Допомагають придбати все необхідне для солдатів на передовій і сприяють у випуску і доставці газети «Волинь» на лінію фронту, куди постійно їздять волонтери з Нововолинська, Володимир-Волинського району, активісти Нововолинського центру допомоги військовослужбовцям. Вірять, що тільки спільними зусиллями можна побороти цього хижого звіра, який ступив на нашу землю. ■

Погляд

Катерина **ЗУБЧУК**,
заслужений журналіст України

Коли ж закінчиться війна?

Ловлю себе на тому, що не пропускаю жодного повідомлення, якщо в заголовку бачу хоч слово про перспективу на завтрашній день: як скоро українська армія прийде в кожен тимчасово окупований куточок нашої країни й звільнить його? Навіть якщо це прогноз не якогось авторитетного воєначальника, експерта, а астролога

Ніколи не була забобною. Не боялася панічно, як це, може, з кимось буває, числа «13». І побачивши чорну кішка, не міняла напрямку свого шляху. А тим більш — не задумувалася, на яку ногу стати, піднімаючись вранці з ліжка, аби день був вдалим. Якщо й дотримуюся якогось ритуалу, то одного: в ті хвилини, коли настає Новий рік, пишу записочку із найважливішими побажаннями, сплячу їй, кидаю у бокал із своїм напоєм і випиваю. Ну хочеться в таку ніч відчувати себе в ролі мага!..

Згадую сьогодні, що ж написала, зустрічаючи 2022-й. Ясно, побажала, аби сама і всі близькі та дорогі мені люди були здорові, щоб рідна газета «Волинь», якій віддала 50 (ну, майже) літ, у непростий для друкованих видань час залишалася бажаною в оселях наших шанувальників. Звичайно, про мир і спокій був пунктик. Але у банальному понятті — аби не порушувалася душевна гармонія. Бо все це було до 24 лютого, яке змінило наше життя, — до того, як у шафі з'явився «тривожний» рюкзачок із найнеобхіднішим на випадок екстремальної ситуації. Зараз я б написала насамперед, щоб не падали бомби на українські міста, щоб матерям не доводилося хоронити своїх синів, щоб не росли сиротами діти, батьки яких полягли в боях за Україну... Одне слово, аби не було війни, яка перекреслює майбутнє з його мріями, планами, починаннями — все, що зветься ЖИТТЯМ...

Не думала, що я, така зовсім не забобна і не з тих, хто дослухається до різного роду екстрасенсів та мольфарів, навіть у передбаченнях астрологів шукатиму відповідь на запитання, коли ж закінчиться війна. Й буди тишитися, натрапивши на таке: за словами відомого астролога Влада Росса, ситуація в нашій країні почне стабілізуватися в липні. Він склав прогноз для України на літо 2022-го і з'ясував, коли вона «очиститься» від окупантів. За його словами, війна триватиме до серпня, але в липні ситуація почне трохи поліпшуватися на користь нашої

держави. Збройні сили України поженуть загарбників з усіх боків, у тому числі і з Харківщини... Ну хіба не «бальзам на душу»?

Власне, ми всі, а особливо ті, хто ціною свого життя тримає оборону на передовій, живемо з надією на зброю, яка має надійти по ленд-лізу із США, а крім того — з Великобританії, країн Євросоюзу... Мабуть, і прогноз складався з урахуванням такої підмоги...

Ось як повертається колесо історії: колись цього дня на сторінках газети мова йшла б про 22 червня 1941 року — про той трагічний світанок, коли гітлерівська Німеччина напала без попередження на СРСР. Сьогодні у нас інша війна. Нашим батькам і дідам — колишнім фронтовикам, яких уже нема в живих, якщо й вернулись із жорстокої білини — і в страшному сні не могло привидітися, що настане такий час, коли росія вторгнеться в Україну й нищитиме її. Хоч, як вже тепер ми знаємо, Степан Бандера ще у 1950 році передбачав війну московії проти України. За словами ідеолога українського націоналізму, росія завжди намагатиметься напасти на Україну різними способами: або під надуманим приводом, наприклад, щоб «захистити» російськомовних громадян, або для того, аби відгрити шматок української території.

Збулися й пророцтва Мессінга стосовно кривавих подій в Україні, починаючи з 2014-го. І якщо вже про цього провидця говорити, то він передбачив точну дату закінчення Другої світової війни. То, може, і якийсь сучасний Мессінг дасть відповідь на це болюче запитання?

Тож і перечитую кожне повідомлення, де є хоч крапля втішеного прогнозу. Наївна? Навпевно. Бо ж добре знаю, що не прогнози приносять перемогу над ворогом, а сильне духом, добре вишколене і, як кажуть, до зубів озброєне військо. Сили духу українцям ні на фронті, ні в тилу не позичати. Сподіваємося, буде й достатньо надійної зброї від тих, хто розуміє, що поставлено на карту в цій війні. ■

РЕКЛАМА

БАЛЬЗАМ БОЛОТОВА ПОКРАЩУЄ РОБОТУ СЕРЦЯ І ПОЗБАВЛЯЄ СЕРЦЕВО-СУДИННИХ ЗАХВОРЮВАНЬ

До Центру Болотова звернувся Михайло Карасьов із вдячністю. Він 2 місяці вживав Бальзам Болотова: у нього нормалізувався тиск, зникли запаморочення і слабкість, загалом покращилось самопочуття. Це помітили його знайомі і навіть діти. Ми запитали академіка Болотова, як саме його Бальзам діє на серцево-судинну систему:

- **По-перше**, Бальзам — це набір кислот, яких із віком організму не вистачає, і через це порушується його робота, кров починає змінювати густину. Бальзам нормалізує густину крові, це дає можливість серцю легше штовхати кров, зменшується навантаження, і воно не так зношується.
- **По-друге**, Бальзам чистить судини від солей кальцію — кров безперешкодно доходить до кожної клітини, відповідно, зменшується тиск, самопочуття покращується тієї ж хвилини, і це одразу стає помітним для оточуючих.
- **І по-третє**, з цього все починається: ложка Бальзаму Болотова після їди дає можливість засвоїти поживні елементи і мінерали в повному обсязі. Бо частіше буває так: начебто людина і вживає корисну їжу, а почуває себе зле. Одна з причин — їжа не засвоюється повністю, а транзитом виходить, організм недостатньо живиться.

Тому, я постійно всім повторюю: їжа повинна бути ліками, а не ліки їжею.

Кожному замовнику — **брошура Б. Болотова!** 250 ml 320 грн. 500 ml 490 грн.

поштові витрати сплачує отримувач *вартість дзвінків згідно тарифам оператора

замовляйте телефонами: (050) 271-28-88 або ЗАПИТУЄТЕ В АПТЕКАХ СВОГО МІСТА! (067) 794-25-27

САМОЛІКУВАННЯ ШКІДЛИВЕ ДЛЯ ВАШОГО ЗДОРОВ'Я

Пульс тижня**Здорожчали майже усі продукти**

З початку дії воєнного стану на Волині піднялися ціни на всі харчі. Найбільше – на гречку, олію та борщовий набір

Олена КАЛЕНЮК

Споживчі ціни у травні порівняно з попереднім місяцем зросли на 2,3%, а з початку року – на 12,2%. В Україні ці цифри ще вищі – на 2,7% та 13,9% відповідно. Як розповіла спеціалістка сектору контролю за регульованими цінами Держпродспоживслужби Інна Лавренюк, капуста, морква, буряк, цибуля подорожчали на 50–70%. «Дуже зросла в ціні крупа гречана. Зараз помітний її дефіцит», – каже спеціалістка управління Держпродспоживслужби в області.

Як інформує управління статистики у Волинській області, найбільше подорожчали риба і продукти з неї, а також продукти переробки зернових (на 10% та 6,7% відповідно). Підвищилися ціни на сири, макаронні вироби, хліб, овочі, масло, сметану, рис, соняшникову олію (до 2% і навіть вище). Водночас на 18% подешевшали яйця. ■

У селі біля Луцька підірвався військовослужбовець

За попередньою інформацією поліції, випала й здетонувала граната, яку при собі мав чоловік

Софія ГАВРИЛЮК

У селі Зміїнець Луцького району 19 червня на гранаті підірвався військовослужбовець. Як повідомила речниця Нацполіції у Волинській області Ольга Бузулук, у результаті нещасного випадку військовий загинув. Чоловік, 1984 року народження, родом із Кіровоградської області перебував на лікуванні в одному з медичних закладів Волинської області.

На місці події працювали поліцейські та медики. Наразі всі деталі встановлюють відповідні органи. ■

Знай наших!**Якщо на Волинь наступатимуть білоруси, тероборона відразу дасть їм лупня і повідомить про це**

Назвати так цю публікацію запропонував нам новий начальник служби зв'язків із громадськістю 100-ї окремої бригади ТрО ЗСУ лейтенант Сергій Хомінський, який донедавна тішив наших читачів своїми матеріалами

Антон КАРАСЬ

Цього року Сергій став лауреатом премії імені Полікарпа Шафети за кращі публіцистичні твори від редакції «Волині». У номері від 8 червня ми розповідали, що він мріє написати репортаж з параду Перемоги на Красній площі під синьо-жовтим прапором.

А нещодавно начальник відділення комунікацій 100-ї ОБр ТрО майор Костянтин Байчук представив його журналістам краю як нового пресофіцера волинського підрозділу.

Під час зустрічі з медійниками військові закликали їх послугоуватись лише офіційною інформацією про оперативну обстановку і не поширювати фейків із панічними настроями. Сергій Хомінський також попросив представників ЗМІ не розділяти Збройні сили України та тероборону й не плутати її з добровольчими формуваннями громад, адже ТрО є одним із родів військ ЗСУ. Він розповів, що його бригада — це моторизована піхота, яка здатна дати ефективну відсіч ворогу.

— Про це не можна говорити, але окремі наші підрозділи ледь не з початку війни побували безпосередньо на передовій. Під час навчання чи бойової тривоги доводилося бачити приклади контрдиверсійної боротьби. Наприклад, пікап, на якому встановлений кулемет, крім того в ма-

шині є запас протитанкових засобів, на великій швидкості підлітає до ворожої колони і обстрілює її. «Косять» живу силу із кулемета і на великій швидкості зникають. Це достатньо боєздатні частини, але часто україн-

«Сергій Хомінський також попросив представників ЗМІ не розділяти Збройні сили України та тероборону й не плутати її з добровольчими формуваннями громад, адже ТрО є одним із родів військ ЗСУ.»

ці їх недооцінюють, — каже Сергій Хомінський.

Журналісти ж попросили представників ТрО розвіювати міфи про потенційний наступ білорусів, бо з 24 лютого час від часу надаються повідомлення, що наші північні сусіди вже у волинських лісах. Костянтин Байчук запевнив місцеві ЗМІ, що на сторінці бригади та у Telegram-каналі регулярно з'являтиметься свіжа інформація про ситуацію з обороною області. ■

Фото Сергія БОРОХА.

«Абсолютно вірю в нашу Перемогу. Хочеться побачити це самому, і щоб люди, які поруч, дожили. Думаю, що нині це мрія кожного...» — каже Сергій Хомінський.

Завтра зустрінемо разом!**«Я виграла 1000 гривень?! Ви не жартуєте?»**

Так прореагувала на результати жеребкування, яке провела серед наших передплатників територіальний менеджер «Укрпошти» міста Луцька і автоматизованих відділень зв'язку Луцького району Анна Зубко, начальниця Чаруківського відділення Наталія Найчук

Олена КАЛЕНЮК

Справа в тому, що про шановну й чарівну головну поштарівну Чарукова Луцького району наша газета писала не раз. Так склалося, що після публікації, в якій Наталія Найчук бідкалася, як то важко приладнати велосипед з газетами й продуктами біля паркана, сільська рада виділила їй кошти на скутер. От тільки, каже листоноша, дуже би вона хотіла «рулити» в мирні дні.

Воєнний час вніс правки і в роботу листонош. Начальни-

ця відділення Наталія Петрівна розповідає, що нині постійно трудиться:

— Зараз кожен день ходжу на роботу. Залишилась на відділенні одна, бо під час війни скоротили листоношу і всі поштові обов'язки треба виконувати мені. Правда, з червня «до мене»

«При згодці про подарунок від газети «Волинь» Наталія Петрівна усміхається: ще не вирішила, на що саме витратить гроші, але знає, що то має бути пам'ятна річ про улюблене видання.»

приєднали село Несвіч, то зараз звідти приїжджає листоноша Надія Мішчанчук.

Наталія Петрівна каже, що люди, яким вона возить пресу, нині трохи заспокоїлися, бо на початку війни відчували дуже сильний страх і паніку. Та і їй самій було непросто вгамувати емоції від розуміння, що в країні розпочалися такі страшні події. Зараз, розповідає жінка, її підопічні хіба що тривожаться через непевне майбутнє. Зітха-

Фото Сергія БОРОХА.

Гарну звістку Наталії Найчук (справа) принесла її колега Анна Зубко.

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом! Тим паче, якщо ви випишете газету «Волинь-нова» на місяць (30 грн), щотижня матимете шанс виграти 1000 гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів Волинської області), 97847 (для читачів Рівненської області), 61 136 (для читачів інших областей).

ючи, зауважує, як добре було б, як і раніше, жити звичайним сільським життям:

— Зараз якось всілося, бо все переживали, щоб не бахкало... Як і раніше, кожен день одне і те ж: люди приходять у відділення, я до них їду — стараюсь якось зацікавити, щоб випишували й далі пресу. (Листів зараз майже ніхто не надсилає, бо зробили своє телефон та інтернет). Я сама найбільше люблю почитати в газеті щось життєве (новини менше), але часу нема, бо ж і вдома — хазяйство, городи, хатні справи... Треба триматися, працювати.

При згодці про подарунок від газети «Волинь» Наталія Петрівна усміхається: ще не вирішила, на що саме витратить гроші, але знає, що то має бути пам'ятна річ про улюблене видання. ■

Під подарунком мається на увазі придбання товару за одну гривню.

Список усіх переможців півріччя — на с. 16

Розкажіть про акцію сусідам!

■ Герої з сусідньої вулиці

Мама двох воїнів плете маскувальні сітки

Нововолинська волонтерка
Наталія Волохата спільно з однодумцями
зуміла поставити на конвеєр виготовлення
необхідних для воєнних умов засобів.
І за три місяці сплели триста
маскувальних сіток!

Алла ЛІСОВА

**«ЛЮДИ! НЕ БУДЬТЕ БАЙДУЖИМИ,
ВІЙНА ЩЕ НЕ ЗАКІНЧИЛАСЯ!»**

Багатьох користувачів соцмереж, зокрема й нововолинців, до глибини душі вразив такий заголовок одного з дописів у фейсбуці Наталії Петрівни Волохатої — активістки, волонтерки, людини, яка з власної ініціативи з початком російського вторгнення організувала навколо себе матерів військовослужбовців, котрі полягли за волю України і які зараз відстоюють нашу незалежність у протистоянні з кремлівськими ордками. Пані Наталя зворушливо звернулася до всіх із закликом не байдужити, не звикати до війни, залишати свої звичні справи й гідно зустрічати загиблих Героїв.

Цю доброзичливу, енергійну жінку можна завжди застати у Нововолинському центрі дитячо-юнацької творчості на звичному її місці, ліворуч від входу, де кроїть на смужки тканину для маскувальних сіток. З перших годин війни вона долучилася до людей, які це робили й практично поставили виробництво на потік. Їх відчутно підтримала Євгенія Свистунова — директорка Нововолинського дитячо-юнацького центру, де збираються жінки, та очолюваний нею колектив.

— Наталіє Петрівно, ви з тих нововолинських жінок, котрі одними з перших ще 8 літ тому відчували подих війни, — розпочинаємо з цього розмову.

— Тоді, під час першої хвилі мобілізації у 2014 році, мого сина Олександра — юриста, працівника державної реєстраційної служби, викликали з роботи у військкомат. А ввечері він уже телефонував з Володимира та попросив привезти необхідні речі, — з хвилюванням згадує. — Сашко воював тоді

**«Чому війна зараз найбільше
хвилює тільки тих, кого вона
найбільше зачепила, у кого хтось
із рідних на фронті.»**

у зоні АТО. Їх оточили на блокпосту. Не забуду ніколи його дзвінок, він не прощався, але просив вибачення, якщо мене чимось образив. Казав, що днів п'ять не виходитиме на зв'язок. А згодом знову повторилася така ж ситуація. Ми всією родиною молилися за нашого Сашка та за кожного солдата. І Бог нас почув.

Потім була трагедія під Волновахою, яка обпекла і наше місто. Я вже тоді у Києві на зустрічі з урядовцями говорила: «Це — війна, це жорстока війна, а не військова гра «Зірниця», де дівчатка були санінструкторами, а хлопці бігали з дерев'яними автоматами».

Через стресові ситуації в Наталії Петрівни стався мікроінфаркт. Але тоді собі сказала: все одно мушу допомагати, чим і як можу. Підтримав чоловік Василь Сергійович, колишній шахтар, а нині пенсіонер.

**ТРЕБА ПАМ'ЯТАТИ, ЩО ЧУЖИХ ДІТЕЙ
НЕ БУВАЄ**

Зараз молодший син Наталії Петрівни, Олександр, служить у місцевому військкоматі, а старший, Сергій, — боєць батальйону тероборони. Бачить їх нечасто — коли старшого на якусь годину відпустять додому, а молодшого зазвичай під час похорону наших героїв, бо він практично перебуває на цілодобовому чергуванні.

Наталія Петрівна народилася у шахтарській сім'ї в селищі Благодатному. Ще зі школи любила допомагати однокласникам. З тих

Фото: Ігоря ЛІСОВОГО.

Наталія Петрівна Волохата з тих жінок, які ніколи не пасують перед труднощами.

років добра згадка у неї залишилася про колишні тимурівські команди. Під час навчання синів у школі її обирали головою батьківського комітету.

У розмові з'являється, що 24 лютого (а це ще й день народження сина Олександра) їй запам'ятається надзвичайною тривогою, яка, однак переплетена з штрихами оптимізму, адже з кожною годиною війни люди все більше організовувалися. Зокрема, й нововолинці несли продукти, одяг, приймали перших переселенців, плели маскувальні сітки.

З плином часу, на думку Наталії Петрівни, війна для багатьох ніби закінчилася. З'явилися диванні експерти, котрі в житті є досить інфантильними, але при цьому дозволяють собі різноманітні, інколи абсолютно невинуваті, коментарі у соцмережах.

— Оця позиція мене вражає до самого серця, — ділиться наболілим моя співрозмовниця. — Чому війна зараз найбільше хвилює тільки тих, кого вона найбільше зачепила, у кого хтось із рідних на фронті. Треба пам'ятати, що чужих дітей не буває. Ми в тилу маємо підтримувати всіх, хто відстоює нашу землю перед цими нелюдьми. А ще мене дратує музика, яка лине на повну потужність з автомобілів. Вважаю, що загиблих героїв містяни повинні зустрічати на колінах від в'їзду у місто аж до Свято-Духівського собору.

Наталія Петрівна запрошує всіх охочих приходити у дитячо-юнацький центр, щоб разом плести сітки для воїнів: хто не вміє — швидко вчаться, бо це нескладно, якщо важко стоячи, то є де присісти.

Моя співрозмовниця не без гордості повідомляє, що за сто днів війни вони вже відправили на фронт понад триста (!) маскувальних сіток. Але потреба в них усе зростає, і її материнське серце підказує, що війна швидко не закінчиться.

...Ми розмовляємо, а Наталя Волохата поспішає знову у фойє центру, бере в руки ножиці і приступає до звичної справи — нарізання смужок тканини. Свій трудовий фронт із однодумцями вона тримає міцно.

Низький уклін таким жінкам! ■

■ Ім'я Волині

Фото з особистого архіву Світлани БОГДАН.

Світлана Богдан (ліворуч): «На таких, як Олеся Григорівна, тримається не лише мій, а всенський наш Український світ».

При ній люди стають інакшими: світло породжує світло

Цими днями відзначила
поважний ювілей заслужена
вчителька України,
громадська діячка, почесна
членкиня Всеукраїнського
товариства «Просвіта»
ім. Т. Шевченка, кавалерка
ордена Княгині Ольги,
лауреатка літературної
премії ім. Агатангела
Кримського, премії
ім. Бориса Грінченка
за утвердження
престижності української
мови, журналістської премії
ім. Полікарпа Шафети
в галузі публіцистики,
авторка газети «Волинь»
Леся Григорівна Ковальчук

Світлана БОГДАН,
завідувачка кафедри історії
та культури української мови
Волинського національного
університету імені Лесі Українки,
кандидатка філологічних наук,
професорка

Казав мудрець Лі Бо, що світ давно б загинув, якби в ньому не було суголосних людей. І я вдячна Небові, що воно посилає в моє життя таких людей. На них тримається не лише мій, а всенський наш Український світ.

Одна з моїх суголосниць сьогодні — ювілярка. На те, що почуває моє серце при кожній згадці про неї, не вистачить десятків буківських дописів. Водночас це почування можна вмістити в одне слово: ЛЮБЛЮ.

Люблю найперше за те, що

вона все життя не просто живе, а дихає Україною, виборюючи й відстоюючи щодня її національний сакрум: українську мову, школу й церкву.

По-друге — її прямостояння в усі часи і за всіх історичних хурделиць: «високовольтна лінія духу» шістдесятництва.

А ще — за її скрізьприсутність і всюдисущність у справах, де нуртує національне життя.

**«На те, що почуває
моє серце при
кожній згадці про неї,
не вистачить десятків
буківських дописів.
Водночас це почування
можна вмістити в одне
слово: ЛЮБЛЮ.»**

Для мене вона завжди уособлює нашу Україну — волелюбну, щирю, красиву, працьовиту, мудру, шляхетну. Україну, якою пишаються і тішаться нащадки, якою дорожать і на яку взоруєть друзі й учні, рівняються сусіди, з якою не можуть не рахуватися недоброзичливці й навіть вороги.

**Навіть за ці три чесноти
її просто не можна не любити.**

При ній люди стають інакшими: СВІТЛО породжує світло.

**Дякую Богові за нашу земну
стрічу. ■**

РЕКЛАМА

П П БУРМАКА Н.П.
25 червня, 2 і 9 липня
ефективне лікування від
**АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ,
ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ,
НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**
лікування -анонімне www.nadiya.com.ua
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

Світ із нами!

Блаженніший Епіфаній завдяки американцям придбав для ЗСУ 19 автомобілів, 7 з яких – карети швидкої допомоги

Цими днями предстоятель Православної церкви України освятив черговий Volkswagen T4 (Transporter), куплений на прохання жителів Горохівської територіальної громади для військового лікаря Миколи Баніри. Знання на Волині хірург та лікар УЗД пішов на війну на початку березня. Інакше не міг, у 2014–2015 роках у шпиталях Донбасу переконався, наскільки на фронті потрібні медики

Лікар-легенда Микола Баніра радіє ключам від автомобіля й газети «Волинь».

Леся ВЛАШИНЦЬ

Ці лікар від Бога. Він і у мирні дні творив дива в операційній. Горохівщина молилась за нього, уявляючи, скільки поранених він повернув і ще поверне з того світу. З перших днів на передовій казав, що автівка на фронті потрібна, як повітря, — розповів координатор волонтерського центру Горохова Віталій Гладун.

Горохівські волонтери кажуть, що з найвищою духовною особою держави спілкуватися їм було просто. Він — чоловік, який знає толк у всьому, що потрібно армії.

Щоб вибрати підходящий автомобіль, якого потребує армія, в Україні практично неможливо. Зазвичай молоді київські священники їздять за ними в Польщу. Ми були приємно вражені, бо він не скористався звабливою пропозицією й дотримався домовленості з нами, — пригадає отець Андрій Сидор (молодий).

Знай наших!

Богдан Бойко мріє стати священником та досліджує історію храму в Горохові

Богданчика, коли ще був дошкільняк, за дзвінкий голос назвали соловейком. Без його участі не відбувається жодне співоче чи театральне дійство у ліцеї № 2, де хлопець успішно навчається. Богданова мама Любов Бойко, заступниця директора ліцею з навчально-виховної роботи, привела сина у Свято-Вознесенську церкву ще у ранньому віці. З благословення настоятеля храму й декана Горохівського благочиння ПЦУ отця Андрія Сидора він, один із найстаранніших юних церковних прислужників, вирішив стати високоосвіченим священником

Богдан Бойко вдячний за свої успіхи деканові Горохівського благочиння отцю Андрію Сидору й учительці Горохівського ліцею № 2 Аллі Бояркевич.

Леся ВЛАШИНЦЬ

Для здійснення цієї мрії Богдан сумлінно здобуває глибокі знання, пише наукові роботи у Волинській обласній Малій академії наук, не раз посідає призові місця. На перемогі допитливого учня націлюють учителька Алла Бояркевич і кураторка МАН, кандидатка філософських наук Ірина Клімук.

— Духовна незалежність не менш важлива, ніж територіальна. Священники є невіддільною частиною свого народу, йдучи завжди попереду на шляху до незалежності України, — переконаний юний науковець. Протягом навчального року він досліджував історію Свято-Вознесенського храму й діяльність його настоятелів, провідників ПЦУ, спрямовану на здобуття автокефалії, — отця Володимира Мисечка та його послідовника, свого духовного наставника отця Андрія Сидора.

Співкування горохівських волонтерів Віталія Нагорняка (зліва) й Андрія Лебезуна з блаженнішим Епіфанієм було по-чоловічому діловим.

Та Миколаївщина, коли зателефонував Віталій Гладун і скерував нас у Київ за автомобілем для Миколи Баніри. Не думали, що будемо розмовляти із самим Епіфанієм. Як отець Андрій привів нас до владики, то спершу трохи ніяково, але його високопреосвященство — зовсім не гоноривий, — розповів Віталій Нагорняк.

Горохівські волонтери кажуть, що з найвищою духовною особою держави спілкуватися їм було просто. Він — чоловік, який знає толк у всьому, що потрібно армії. З ним у приміщеннях з гуманітарною допомогою вибрали медикаменти, які просив Микола Баніра. Цього разу в дорозі за два дні поїздки до нього довелося бути майже тиждень. Однак втомі наче зняло рукою, коли побачили, з якою радістю земляк обдівлявся омріяним Volkswagen T4 (Transporter), наповнений ліками! ■

Цими днями хлопець приймає вітання з черговою перемогою у Всеукраїнському відтак Богдан успішно виступив із тезами на своїй першій науковій конференції й захистив наукову роботу, присвячену цим знаковим особистостям XIX і XX століття, здобувши третє місце в області.

Горохівчани мають можливість ознайомитися з історією рідного храму під авторством Богдана Бойка.

інтерактивному конкурсі «МАН — Юніор Дослідник». Його роботу на тему «Історія Свято-Вознесенського храму міста Горохова Волинської єпархії ПЦУ» і презентацію журі оцінило найвищими балами, відтак наш земляк посів почесне перше місце.

Наставниця дев'ятикласника Алла Бояркевич каже, що він дуже відповідально й сміливо робив кроки на шляху в науку: багато працював в архівах, аналізував і систематизував потоки досі не відомої інформації про одну з найстаріших пам'яток архітектури міста, спілкувався з Андрієм Сидором. Зате тепер горохівчани мають можливість ознайомитися з історією рідного храму під авторством Богдана Бойка. Робота є гарним початком створення церковного архіву в Горохові. Майбутній священник каже, що неодмінно продовжить її. ■

АртФронт

І ожив на стіні складу... бойовий козак

Переселенець із Лозової, що на Харківщині, Максим Плотніков спільно з викладачем Нововолинського центру професійно-технічної освіти Світлою Войтович творять патріотичний мурал «Повернення»

Алла ЛІСОВА

Якщо ви доїжджатимете до головного корпусу цього державного навчального закладу, що знаходиться в селі Будятичі колишнього Іваничівського району, обов'язково звернете увагу на стіну ліворуч. Вона на очах стає просто шедевром — штрих за штрихом на ній постає широка панорама — козак на коні переможно прямує на Київ! Звісно, завершивши всі бої з лютим ворогом... Сюжет для ескізу почерпнули з моєї картини «Повернення», з якої я навіть виготовила листівку, — розповіла пані Світлана. — Вирішили її розширити, поєднати всі епізоди в якусь одну історичну канву. Козак — це збірний образ військового — від минулого до сучасного, споруди в візанами — вони ідентифікують міста: Луцьк, Рівне, Житомир, Київ... Уже навіть зараз підходять люди й кажуть, що їм все зображене є зрозумілим... Ідея створити тут саме такий мурал належить директору його упокоєння. До слова, деякі історики висловлюють гіпотезу про народження цього святого саме в Будятичах. Отож, про облагородження території думали вже давно. Навіть підготували проект на 140 тисяч гривень. Там мали облаштувати доріж-

«Творюється дуже легко й натхненно», — кажуть Світлана Войтович та Максим Плотніков.

Тут у вас класно: люди привітні і гарна природа. Хоч за рідним містом скучаю, де, до слова, окупанти зруйнували квартиру, але й не проти тут залишитися.

Центру Валентині Приступі, яка разом із колективом міркувала, якою має бути рекреаційна зона біля пам'ятного знака князю Володимирі, встановленому в 2015 році з нагоди 1000-ліття

Контрастна піднімає ім настрої, загарманий війною.

Я у свою чергу бажаю майстрам пензля успіхів, усім нам — перемоги, а Максиму ще — знайти кохану на Волині й пустити в Нововолинську своє коріння. ■

*Публікацію створено за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

ВИГОТОВЛЕННЯ ПАМ'ЯТНИКІВ
ЗРОБИТИ ЗАМОВЛЕННЯ ТА ОТРИМАТИ ВСЮ НЕОБХІДНУ ІНФОРМАЦІЮ МОЖЛИВО ЗА ТЕЛЕФОНАМИ: 066 052 28 12 097 552 86 93
ДОСТАВКА ТА ВСТАНОВЛЕННЯ ПО ВОЛИНСЬКІЙ ОБЛАСТІ.
КОНТАКТНА ОСОБА: САЧУК АНДРІЙ ВАЛЕРІЙОВИЧ.

№ B-26 8 000 грн	№ B-153 10 000 грн	№ B-154 7 100 грн	№ B-158 6 900 грн	№ B-148 8 500 грн	№ B-142 8 100 грн	№ B-11 9 000 грн	№ B-152 5 100 грн	№ B-156 8 100 грн	№ B-135 8 800 грн	№ B-128 8 100 грн	№ B-165 7 100 грн	№ B-139 8 100 грн	№ B-24 8 500 грн										
№ B-71 20 000 грн	№ B-6 6 800 грн	№ B-27 8 500 грн	№ B-26 18 600 грн	№ B-34 12 500 грн	№ B-28 9 000 грн	№ П-8 К 4 700 грн П 5 100 грн	№ П-13 К 4 100 грн П 5 500 грн	№ П-16 К 4 100 грн П 4 900 грн	№ B-50	№ B-37	№ B-33 16 000 грн	№ B-35 13 500 грн	№ B-31 14 000 грн	№ B-32 15 000 грн	№ B-69	№ B-43	№ B-55	№ B-44 20 000 грн	№ B-3 14 200 грн	№ B-14 17 000 грн	№ B-39 13 000 грн	№ B-23 18 000 грн	№ B-91

■ Редакційний щоденник**«Бандерончики» для наших бійців
Від команди нововолинської вчительки**

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу редактор відділу економіки газети «Волинь» Алла ЛІСОВА

...СКІЛЬКИ ТАЛАНТІВ МОЖЕ ПОЄДНАТИСЯ В ОДНІЙ ЛЮДИНІ

Із учителькою математики Нововолинського ліцею № 7 Наталією Венгрин я познайомилася торік. Саме тоді, коли її онлайн-уроки потрапили у ТОП-5 кращих освітніх блогів за версією «Освіторії» і на її каналі у TikTok з'явилися сотні тисяч підписників. Школярі з різних куточків України дякували Наталії Федорівні за математичні ролики, які допомагали добре засвоїти шкільний матеріал вдома.

...24 лютого змінило звичний режим життя, мабуть, кожного. Для Наталії Венгрин ранок цього зловісного дня розпочався заявою чоловіка Сергія: «Я йду на війну!». О 9-й годині він уже був у військкоматі. Пояснювати чоловікові, що попереду в неї ще кілька «хімії» у боротьбі з важкою хворобою, тим паче забороняти, не було жодного сенсу.

Відтоді в пані Наталії розпочався новий відлік часу. Кожен день — це очікування дзвінка від чоловіка, аби почути єдину фразу: «Все нормально, не хвилюйся...» Він добре розуміє хвилювання дружини, тому часто через втрату зв'язку долає немалу відстань, шукає місце, де «тягне» інтернет, аби написати їй бодай кілька слів.

Хоча, каже пані Наталія, все

«Зіж горішків жменьку — і кацапів бить хутенько!»

одно душа завжди не на місці. Бо всім відомо, як складно було нашим воїнам біля Макарова на Київщині, під Снігурівкою на Миколаївщині та багатьох інших «гарячих» точках, де перебував її чоловік. До слова, Сергій Венгрин, також учитель математики, ще в 2014 році пішов воювати з рашистами. Тоді таких фахівців потребували зенітно-артилерійські підрозділи. Тепер, навіть маючи великий досвід роботи педагогом, вирішив, що більше потрібен там, у ЗСУ.

Уже понад три місяці зворушливі слова подяки й любові коханому чоловікові дружина висловлює на своїй фейсбук-сторінці — кожен допис проймає і може слугити сюжетом для написання матеріалу. До глибини душі зворушив один із останніх (моя співрозмовниця дозволила його опублікувати на сторінках «Волині»): «105-й день проклятої війни...

Та не це я хочу згадувати сьогодні. Цей день поєднав нас із тобою 31 рік тому. За всі роки ми пережили немало, але найгірше, що могло статися, — це війна! Я вже так скучила за тобою! Не вперше нам чекати зустрічі після розлуки, але так загострилися всі почуття... Чому? Чому це з нами? Чому ти? Чому саме на передову? Хоча... Я знаю відповіді на всі ці «чому?». Бо ти — справжній, не удаваний патріот, мужній захисник, готовий ризикувати собою, аби ми були в безпеці. Ти це не раз підтверджував на ділі. І в 2014-му, не роздумуючи, пішов туди, де країна потребувала фахівців. Ти мій герой! Я пишаюся тобою! Пишаюся, що наші діти мають такого батька! Дякую тобі за те, що 31 рік тому ти зробив такий вибір. Бережи себе! Люблю тебе безмежно!».

А ще пані Наталія, незважаючи на свій стан здоров'я, з перших днів війни активно

додолучилася до волонтерства. З її ініціативи в Нововолинську почали виготовляти енергетичні батончики. Вона каже, що ідея належить її львівським «мехматівцям», з якими навчалися в університеті. Вони такі смаколики готують бійцям ще з 2015 року. Отож охоче поділилися рецептом, секретами виготовлення. Спочатку вона чаклувала над цією смачною продукцією із сином та невісткою. Частиною інгредієнтів — мед, вівсянку, чорнослив, курагу, різні горішки — купували самі. Передавала також дочка зі Львова. Потім підключилися до потрібної справи колеги, друзі, знайомі. Багато про-

дуктів почали приносити люди. Збираються трудівниці в одному з навчальних закладів, переважно двічі на тиждень. Усього, каже пані Наталія, на фронт солдатам, а також у дитячі реабілітаційні центри таких батончиків, які любовно назвали «бандерончиками», надіслали понад 300 кілограмів.

Надихає, коли солдати дякують за смаколики. Тоді й народжуються такі експромт-рядки: «Батончик не простий! Батончик помічний! Він допоможе нашим ЗСУ перемогти кацапську саранчу!».

...ЯК НАТХНЕННО ЗВУЧИТЬ ПОЕЗІЯ У ВІЙНУ

Це було незвичайне дійство. Як ковток свіжого повітря у гнітючій атмосфері сьогодення. Львівський національний театр імені Марії Заньковецької зібрав численну аудиторію шанувальників поетичного таланту

нашого земляка, публіциста, науковця, лауреата Народної Шевченківської та багатьох інших премій Ігоря Павлюка. Приємно було побачити в залі відомих людей — почесного голову Волинського братства, генерал-лейтенанта Олександра Скіпальського, відомого письменника, науковця, головного редактора журналу «Універсум» Олега Романчука, викладачів рідного Франкового університету.

Давно вже не слухала настільки глибокої лірики: в ній звучали настрої широкого діапазону — від ностальгії з далекого дитинства, роздумів про сенс людського буття аж до прагматичного, жорстокого і тривожного сьогодення. У виступах самого героя благодійного творчого вечора під промовистою назвою «Про любов і свободу» Ігоря Павлюка, колег-науковців, акторів, друзів провідною була думка «А яка зброя у митця? Слово!».

Ігор Павлюк — автор низки поетичних збірок. А один із останніх його віршів — про захисників «Азовстали» — відома письменниця Ван Іцзінь переклала китайською мовою. Це і є та крапля, яка, сподіваємося, має перерости і, слава Богу, переростає у велике море довіри всіх свідомих громадян світу.

Кажуть, нема нації, яка більше за українців любила би поезію. І вміла би її віртуозними прийомами передати різні моменти життя, навіть найбільш болючі й трагічні. А інколи — з допомогою слова сміятися з ворога й вірити, що це — вагомий внесок у справу перемоги над ним.

На вечорі ми надихнулися світлом, позитивом і неймовірною енергетикою. Бажаючи мали можливість придбати книги віршів Ігоря Павлюка «Сопілка» і «СПАС» із рук їх видавця — Василя Гутковського.

Наша нововолинська команда дякує своєму землякові Ігорю Новосаду за участь у такому прекрасному заході. Віримо, що творчість — теж велика сила, яка стоїть на сторожі морального духу українців. Тому ми приречені на перемогу! Як повідомив на своїй фейсбук-сторінці Ігор Павлюк, на його благодійному заході на потреби ЗСУ було зібрано чималу суму коштів, яку вже передано за призначенням. ■

«Для Наталії Венгрин ранок цього зловісного дня розпочався заявою чоловіка Сергія: «Я йду на війну!»»

■ Погода**Хотіли справжнього літа? Їжте ложкою (з полуницями)!**

Сезон смачних червневих ягід ось-ось завершиться. Тому не втрачайте нагоди полакуватися ними. Тим паче погода сприяє їхньому швидкому дозріванню — прийдешні дні будуть сухими та спекотними

За прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, **23 червня буде хмарно, без опадів**. Вітер північно-західний, 9–10 метрів за секунду. Тем-

пература повітря вночі сягне 11 градусів тепла, вдень — 25. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1964-му — плюс 31,6, а найхолод-

ніше — 1983-го — мінус 4,1 градуса.

24-го весь день буде сонячно. Вітер південно-західний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 13 градусів тепла, удень — 28.

25-го збережеться ясна погода. Вітер північно-західний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — плюс

15 градусів, вдень — плюс 28.

У Рівному 23 червня весь день небо буде вкрито хмарами, без опадів. Температура повітря вночі — 13 градусів тепла, удень — 25.

24-го утримається хмарна та суха погода. Температура повітря вночі — до 15 градусів тепла, вдень — 26.

25-го у Рівному буде сонячно. Температура повітря вночі — 16 градусів тепла, удень — 26. ■

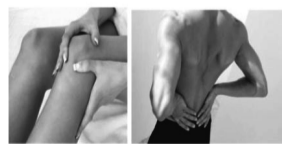
РЕКЛАМА

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!**Монтаж та обслуговування.****Тел.: 0663077303, 0961126064.**

Фермерське господарство запрошує на роботу обліковця, завтоком, операторів КЗС, водіїв МАЗів, різноробочих.

ТЕЛ.: 0673320024, 0960018678.**ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:****0967731037, 0668247160, 0509949907****ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ В СУГЛОБАХ ТА СПИНІ?**

Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрускіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболюючі таблетки? Всі спроби які робилися раніше безуспішні?

- ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ від фахівця який підкаже метод рішення при таких захворюваннях як:

- Артрит, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопороз, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю

ТЕЛЕФОНУЙТЕ на номер:

(098) 545 05 59, (066) 347 65 78.

Висновок ДСЄЕ України №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 року. Не є лікарським засобом. Перед вживанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

**Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК**

з дном — 20x20x40

без дна — 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК**ОПАЛУБНИЙ БЛОК**

20x30x40; 20x20x40
066 897-96-96
067 116-11-44

■ Крила, обпалені війною

«Ми поїхали з Волині, але часточка нашої душі залишилася там»

Жителька Броварів, що на Київщині, Олександра Лещенко, яка так відгукнулася про Поліський край, зокрема село Синове на Старовижівщині, де вона з дитиною знайшла прихисток, коли в рідному місті було небезпечно, сказала ще й таке: «І Перемогу ми святкуватимемо у Синовому!»

Фото з особистого архіву Руслани ГОЧАЧКО.

Староста Руслана Гочачко (в другому ряду) та переселенки з села Лозове Надія Кобернович, Катерина Вербицька і Лідія Полигенько з Покровська, які й досі живуть у Синовому.

Катерина ЗУБЧУК

«МАЛИ ДЕСЯТЬ ХВИЛИН НА ЗБОРИ, АБИ ВТЕКТИ З-ПІД ОБСТРІЛІВ»

Переселенці живуть майже в кожному селі Сереховичівської громади на Старовижівщині. Але найбільше — в Синовому, де для них, як тільки почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну, було обладнано кімнати в приміщенні школи, котре після закриття останні чотири роки стояло пустою. У квітні, коли ми побували в цьому селі, у пристосованому житлі прихисток було надано чотирьом родинам із Покровська, що на Донеччині. Юлія Бабій з двома дітьми, сестра її чоловіка Яна із сином при зустрічі розповідали, як втікали якнайдалі від того страху, в якому жили.

Коли ми цими днями зателефонували старості Синівського старостинського округу Руслані Гочачко й поцікавилися, як живеться цим переселенцям на четвертому місяці війни, то пані Руслана сказала:

— Ще декілька днів тому ви самі могли б з ними поспілкуватися. А тепер вони вже в Німеччині. Сьогодні телефонувала мені Юлія. Розповіла, що вже

облаштувалися. Але, бідкалася, що це ж — чужина. Важко, коли не знаєш мови. Одне слово, закінчилася наша розмова на тому, що жінка спитала, чи ж приймемо їх назад, як за кордоном у них не складеться. Звичайно ж, приймемо...

На другому місяці війни в приміщенні школи жила двадцять одна людина. Нині — чотирнадцять. Найбільше — із села Лозового Лиманського району, що на Донеччині. Півтора місяця тому приїхала Надія Булатова із сином-підлітком та дорослою

«Люди, котрі опинилися в біді, по-особливому цінують ту приязнь і доброту, яку відчували в поліському селі.»

дочкою Альоною, в якій двоє дітей. А ще дві їхні сусідки — вже старші жінки Надія Кобернович та Катерина Вербицька. Непростою долею донеччан пройнялася Руслана Гочачко, тож переповідала почуте від переселенців:

— Добрилися вони попутними машинами. Як послухаєш, що довелось людям пережити,

Фото з особистого архіву Олександри ЛЕЩЕНКО.

Леся Кузьменко з Києва, Олександра Лещенко і її син та Федір Троцюк, котрий свого часу дав їм у Синовому прихисток.

Коли мешканки Києва та Броварів збиралися вертатися додому, то покликали до себе і старосту села, і тих жінок-сусідок, які допомагали їм, з якими встигли подружитися.

Ростимуть у Синовому берізки, які семирічний Артем із Броварів посадив разом із Федором Троцюком.

то серце розривається. Наші військові, як зайшли в село, то з підвалу, в якому тижденьми ховалися від смерті, їх витягли. Вони мали десять хвилин на збори, щоб встигнути втекти з-під обстрілів. Так і врятувалися. Про Синове Надія Булатова знала від жінки із села Ниці нашої громади — колись працювала з нею у Польщі. Тому й вирушила саме сюди з дітьми й онуками.

Для переселенців облаштована кухня колишньої шкільної їдальні. Там вони можуть приготувати собі поїсти. Як каже староста, спасибі односельчанам, що допомагають хто чим може. Люди, які втекли від війни, й самі хотіли б заробити якусь копійку, але ж у Синовому, як і в сусідніх населених пунктах, Старій Вижівці нема де працювати.

— Тож місцева влада, — каже Руслана Гочачко, — розглядає різні пропозиції і варіанти щодо створення в нашому селі робочих місць. Сподіваємося, що знайдуться інвестори. Реалізація цього задуму — в інтересах і місцевих мешканців, і вимушено переміщених осіб у час війни.

«ЧОРНОБРИВЦІ, АЙСТРИ ЗАЦВІТЮТЬ І НАГАДУВАТИМУТЬ ПРО НАС»

А ще у Синовому були переселенці з міст Васильків, Броварів Київської області, самого Києва. Хтось приїхав до рідні, комусь прихисток дали в своїх хатах просто добрі люди. Коли в рідних місцях стало безпечніше, в основному всі повернулися додому.

— Але за той час, поки вони тут жили, — говорить староста, — ми дуже подружилися. І досі спілкуємося по телефону...

Одне слово, люди, котрі опинилися в біді, по-особливому цінують ту приязнь і доброту, яку відчували в поліському селі. І про це ми говорили безпосередньо з однією із переселенок, контакти якої мали, — Олександрю Лещенко з Броварів. Її із сином та її подрузі-киянці Лесі Кузьменко з дитиною прихисток дав у Синовому місцевий мешканець Федір Троцюк. Найпершим приводом для розмови стало почуте від молодих жінок під час зустрічі навесні: вони сказали тоді, що хочуть купити насіння квітів і насіяти біля хати Федора Ульяновича. Мовляв, ми поїдемо звідси, а чорнобривці, айстри зацвітуть і нагадуватимуть про нас. Чи ж зробили, як задумували? На це запитання почула у відповідь:

— Квіточки різні ми посадили. Але знаємо, що Федір Ульянович любить троянди. Тож підходящої пори можна буде привезти й посадити.

А що жінка приїжджатиме у Синове, то про це свідчать такі її слова:

— Ми поїхали з Волині, але часточка нашої душі залишилася там. Адже таких добрих, привітних людей у такій великій концентрації я ще в житті не зустрічала. Ми підтримуємо тісний зв'язок.

А ще Олександра розповіла про зворушливий момент:

— Якось мій синочок Артем сказав, що хотів би посадити в Синовому дерево. Федір Ульянович приніс три берізки, і вони удвох знайшли їм місце в кінці городу. Буквально вчора я зідзвонювалася з Ульяновичем і дізналася, що всі берізки прийнялися. Яка то радість для сина! Тішить, що маємо тепер до кого завітати в чудовому Волинському краї. І Перемогу ми святкуватимемо у цьому селі...

Коли жінки з Київщини вирішили повернутися додому, то запросили всіх, хто їм допомагав, з ким подружилися, аби подякувати за щирість і доброту. А вони, ті гості, ще й із подарунками прийшли, чим геть розчулили. На пам'ять гуртом сфотографувалися на обійсті, де жили.

І про Бровари у нас, звичайно, зайшла мова: яким покидала Олександра місто у березні, яка ситуація там зараз? Жінка поділилася враженнями:

— Я виїжджала з Броварів, коли на відстані менше десяти кілометрів йшли бої. Тоді, в березні, тут було порожньо на вулицях — ні людей, ні автомобілів. У місті лишилися переважно пенсіонери та чоловіки. В середині травня я побачила зовсім інше місто. Люди вже повернулися додому. Незважаючи на клятву війни, на майданчиках біля будинків гралася діти, стояли автівки. Стало людно. Завдяки Збройним силам України мій дім вцілів, і мені було куди повертатися.

На жаль, не всім так пощастило... ■

*Публікація створена за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

■ Прямая мова

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, про отримання жителями окупованого українського Півдня російських паспортів:

...Я подивився, кого ж у цих новинах виставили як херсонців і мелітопольців, що нібито хочуть мати російські паспорти. Кілька колаборантів та люди з їхнього оточення... Що ж, це більше схоже не на чергу за паспортами, а на намагання отримати квиток, щоб утекти. Дуже показово.

■ Прямая мова

Макс БУТ, автор авторитетної в США газети «Вашингтон пост», вважає допомогу Вашингтона Україні недостатньою:

Ми (США. — Ред.) даємо українцям достатню кількість зброї, щоб уникнути їхньої поразки, але недостатню для перемоги. Українці програють в артилерії 10 до 1 в критично важливій битві на Донбасі. Це неприйнятно. Ми не були б такими скупими, якби американські війська були на передовій. «Підтримуємо українську армію настільки швидко, наскільки можливо», — каже генерал Марк Міллі. Це просто неправда. Якби США втрачали в боях понад 100 солдатів на день, ми кинули б набагато більше авіації, бронетехніки та артилерії в бій. Ми не говорили б нашим військам: «Не пощастило. Робіть все, що можете». Але це, по суті, те, що кажемо українцям. Життя українців значить менше, ніж життя американців? Не має так бути.

567 талановитих школярів

цьогоріч отримали іменні стипендії від групи компаній торгової марки «Вілія» (керівник Євген Дудка) — одного з найпотужніших агропромислових комплексів заходу України.

■ **Професіонали**

Добрий лікар із Харкова уміє зцілювати словами

У першій столиці України Олексій Андрійович Кашинський живе на околиці. Точніше, мешкав до 3 березня цього року. Довіку буде пам'ятати, як у їхньому мікрорайоні Олексіївка почалися обстріли. Одного дня від вибухової хвилі його помешкання здригнулося так, що повилітали шибки. І 65-річний чоловік після важких роздумів прийняв радикальне рішення: разом із невісткою Альбіною і внуком Мартіном їхати до родичів на Волинь. Серце боліло, коли забивав фанерою вікна в квартирі. Ще не вийшов із дому, а вже мріяв про повернення у вільний від ненависних загарбників мирний Харків

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

З і смутком у душі залишав не лише житло, а й улюблену справу. За плечима у цього статечного чоловіка великий досвід роботи лікарем-психіатром Харківської обласної лікарні. Тож коли знайшов прихисток від війни в племінників на Ковельщині, то часу не марнував, а одразу пішов у міськрайонний центр зайнятості. Щоправда, мало вірив, що там йому запропонують роботу за спеціальністю.

— Але сидіти без діла й дивитися в стелю не міг. Із Харкова приїхав лише з невеликим рюкзаком. А потрібно було купити сезонний одяг, допомогти невістці з дитиною, не хотілося також почуватися нахлібником у родичів, хоча вони й не дорікали, приймали дуже гостинно, — із вдячністю каже пан Олексій.

Тим часом у Берестечку директор психоневрологічного інтернату Віталій Клемба шукав лікаря-психіатра. Оголошення про це розмістив у Горохівській районній філії Волинського обласного центру зайнятості й зітхнув із полегшенням, коли директорка філії Неоніла Охрімченко сповістила, що потрібний спеціаліст є. Мала на увазі

« — У такий важкий для нашої країни час кожен повинен усвідомити, де його місце в нелегкій боротьбі за перемогу, і професійно виконувати свої обов'язки, — підкреслює Олексій Кашинський. »

саме Олексія Кашинського. У той момент, коли пані Неля пропонувала харків'янину переїхати в містечко козацької слави, його невістка і внук уже вирушили у Велику Британію. І пан Олексій погодився, не роздумуючи. Тепер аніскілечки про це не жалкує.

Професіоналізм та інтелігентність харківського психіатра вразили Віталія Клембу уже при першій зустрічі.

— Дуже мудрий і порядний чоловік. Відповідальний у кожному слові й лікарському рішенні. Він відразу знайшов спільну мову з чималим колективом нашої установи. З ним радяться, до його думки дослухаються, — каже Віталій Клемба, який у кожному працівникові цінує насамперед професіоналізм і щирість.

У лікарському колективі Берестечківського інтернату Олексій Кашинський швидко став своїм.

— Олексій Андрійович працює в нас більш як два місяці, але вже встиг особисто познайомитися, поговорити як фахівець зі всіма підопічними. А їх у нас аж 201! Із них 25 чоловіків приїхали із психоневрологічних закладів східних областей України. Адаптувалися, подружилися. Дехто хоче залишитися в Берестечку назавсім. Олексій Андрійович розмовляє зі всіма так доброзичливо, що, здається, вміє лікувати словами, — розповіла про колегу старша медична сестра Берестечківського психоневрологічного інтернату Олеся Пилипчук.

— У такий важкий для нашої країни час кожен повинен

усвідомити, де його місце в нелегкій боротьбі за перемогу, і професійно виконувати свої обов'язки, — підкреслює Олексій Кашинський та додає, що дякує всім, завдяки кому тепер займається улюбленою справою і має житло.

Та все ж лікареві дуже хочеться повернутися у рідний Харків. Вірить, що його бажання збудеться найближчим часом, а рідне місто після війни стане ще красивішим, ніж було раніше. І в цьому особисто переконані берестечківці, коли приїдуть до нього на гостину. ■

*Публікацію створено за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

*Публікацію створено за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

■ **Добра справа**

Літній клуб з іпотерапією допомагає пережити стрес від війни

Як відпочивають діти, які тимчасово переїхали до Підгайцівської громади Волині

Олена КАЛЕНЮК

Десять дітей безкоштовно відпочивають у своєрідному таборі на Ківерцівщині завдяки трьом громадським організаціям — «Волинський Клуб Автомобільний», СОТТОСОПРА та «Бізнес Волинь», інформує пресслужба Підгайцівської громади. Керуюча літнім клубом Наталія Петрук ділиться, що війна та пережитий досвід лишили глибокий слід у душах дітей і ніхто не знає, скільки потрібно буде часу та зусиль, щоб вони стали почуватися краще та відчували себе у безпеці. Втім, добродійники сподіваються, що навіть 10 днів у літньому клубі приведуть до позитивних зрушень. Уже зрозуміло, що дітям надзвичайно подобається спілкування з природою та тваринами, тим більше, що для багатьох це перший такий досвід. Хлопчики та дівчатка дотримуються за кінцями, їздять верхи під наглядом тренера, ходять на прогулянки до лісу, грають у настільні ігри, переглядають фільми, насолоджуються тишею замиського відпочинку, а вечорами показують свої таланти у творчих шоу.

Заступник підгайцівського сільського голови Леонід Гроголь зазначив, що за 100 днів війни їхня громада прийняла більше півтори тисячі внутрішніх переселенців. Аби допомогти справитися з емоціями та пережитим досвідом воєнного часу, в усіх старостинських округах громади на базі освітніх закладів почали діяти кризові центри психологічної допомоги. «Ми розуміємо, що найбільша потреба людей, які тікають від війни, не стільки у матеріальних речах, скільки в тому, щоб проговорити свої емоції, отримати підтримку та розраду», — зауважив посадовець.

Для дітей розробили спеціальну програму, що передбачає альтернативні види активного та пасивного відпочинку й розваг — усе для того, аби діти вийшли зі стану стресу, набралися сил та енергії. ■

Вітаємо!

26 червня сонце подарує святкове проміння найкращій у світі берегині, горохівчанці

Наталії Костянтинівні ШВЕЦЬ.

Рідна наша, вдячні тобі за турботу, щоденну молитву й за серце-сонце, проміння любові якого вистачає кожному з нас. Святим і найпотрібнішим для нас є твоє чекання, дорогихказаних — поради і благословення. А як люблять тебе внуки! Навіть ще маленькі правнучата вже відчують і знають, що ти ладна і для них прихилити небо.

Сердечно бажаємо тобі міцного-міцного здоров'я і Божої любові. Нехай у душі буде сонячно від радості, а в світлиці — від твоєї мудрості і привітності. Любимо тебе, молимося за тебе й разом із найгарнішими почуттями даруємо тобі всі квіти літа.

З роси і води тобі на многії літа!

З любов'ю доньки Оксана Доциньська з Горохова, Ірина Франьо-Корольчук із Словащини з сім'ями.

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети»**. Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт)**. Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт)**. Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30)**. Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт)**. Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- У с. Озеро Ківерцівського (тепер Луцького) району продається приватизована земельна ділянка (0.10 га) під забудову. Тел. 068 19 17 191.
- Продається садиба на березі річки (будинок із усіма зручностями). Є земельна ділянка, великий сад). Можлива оплата частинами. Тел. 067 84 95 959.
- Продається дача (масив «Промінь», перша лінія, ділянка 33). Тел.: (0332) 72-67-70, 066 57 24 066.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Продається у дуже доброму стані зернозбиральний комбайн «Клас Консул», прес-підбирач «Джон Дір-332», новий п'ятирядний культиватор міжрядного обробітку. Тел. 097 56 55 380.
- Куплю трактори Т-40, Т-25 та інші у будь-якому стані. Можна на запчастини. Тел. 098 08 61 667.

- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продається професійна кухонна машина «Kenwood» (в комплекті є три насадки — крук для змішування тіста, вінчик для збивання білків, К-подібний змішувач для листового

тіста, печива, тортів). Об'єм металевої чаші — 4.6 л, захисна кришка на чашу, 6 швидкостей + імпульсний режим, білий колір. Ціна 3 500 грн. Тел. 050 28 52 044.

- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрикети, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мініавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продається телиця від продуктивної корови. Тел.: 066 62 98 175, 096 31 26 326.
- Куплю свиней, телят, корів. Тел.: 097 80 96 918, 097 98 53 068.

ПОСЛУГИ

- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублений військовий квиток, виданий на ім'я Свирид Валентин Миколайович, вважати недійсним.
- Загублений військовий квиток, виданий Луцьким військовим комісаріатом на ім'я Коренков Михайло Олександрович, вважати недійсним.

E-mail: volyn476@gmail.com Тел.:

(0332) 72-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp. Вітання з фотографією — 270 грн, без фотографії — 220 + 30, якщо ви бажаєте розмістити на нашому сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Многая літа!», від колективів та фірм — 400 грн з фотографією, 350 — без фотографії + 40 грн (за сайт).

■ Крила, обпалені війною

«Колись із дорожньою сумкою я їхала на море на три дні. З таким же багажем втікала із сім'єю з Маріуполя... на все життя»

Закінчення.
Початок на с. 1

Катерина ЗУБЧУК

«ЧЕРЕЗ ТРИ ДОБИ
В МІСТІ БУЛА ПОВНА
АНАРХІЯ»

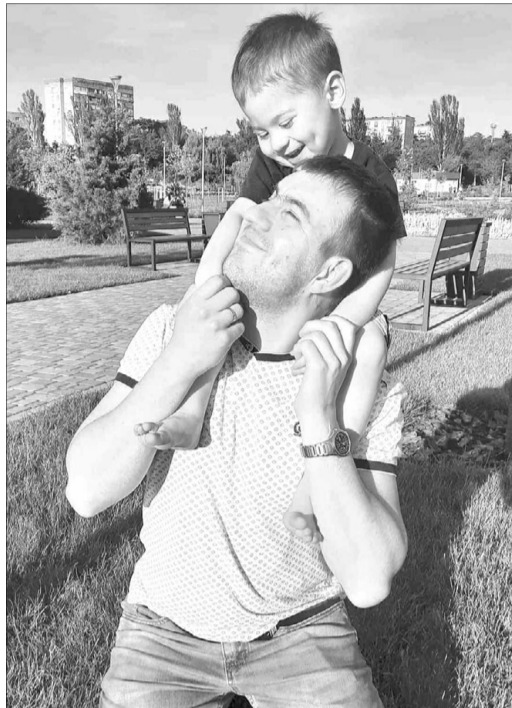
За вісім років війни маріупольці звикли, що час від часу десь «бабахне». Але вранці 24 лютого стало ясно, що це вже не ті віддалені періодичні вибухи. Жінка пригадує:

— Чоловік сказав: «Ти бачила, що обстріляли всю Україну? Давай збирай речі й поїхали. Я зателефонувала завідувачці (Галина працювала в жіночій консультації перинатального центру. — Авт.), а вона, почувши про наші наміри, почала заспокоювати: мовляв, погатають і все закінчиться — ти ж знаєш, як у нас буває». Тож я пішла на роботу. А в кінці дня зателефонував чоловік, який у пандемію працював віддалено, й попросив: «Ти хоч у магазин зайти, купи щось із продуктів». Зайшла в АТБ. А там черга до банкомата — на декілька годин. Карточкою вже не можна було розрахуватися. Я б фізично не вистояла. Та й де гарантія, що грошей вистачить? Через три дні гроші вже стали потрібні. Магазины спорожніли — їх люди «розбомбили», хапаючи з полиць все підряд. В місті настала повна анархія.

Жінка відтворює хронологічно, як змінювалося життя. Опалення відключили ще 24 лютого, а надво-

Галина Правдива: «За три місяці окупації в головах частини маріупольців повністю все перевернулося».

В останні роки в Маріуполі по-сучасному облаштували парки — було де погуляти з дитиною. На фото Максим Правдивий із сином Марком.

боячись, що можуть машину розстріляти. А у нас свого автомобіля не було — не встигли ще купити. 5 чи 6 березня ми перший раз збиралися покинути Маріуполь. Хлопець, який із чоловіком працював, прийшов і запропонував: «Давай спробуємо виїхати». Але тоді задум не вдався через обстріли.

«14 БЕРЕЗНЯ Я ВВАЖАЮ
ДРУГИМ ДНЕМ СВОГО
НАРОДЖЕННЯ»

Вони виїхали з Маріуполя на третьому тижні війни. Той самий співробітник чоловіка забіг до них і сказав, що є колона, яка виру-

до Вінниці, а звідти їх забрав брат Галини і привіз у Маневичі. Справа в тому, що велика родина жінки — батьки, брати із сім'ями — ще у перші дні війни прибула сюди. Втікаючи під обстрілами із Волновахи, вони навіман їхали на Захід України й телефонували знайомим. Один із них, маневичанин, сказав: «Приїжджайте, щось придумаємо». Спочатку в будинку, який орендувала родина Галини, поселилися і подружжя Правдивих. Але коли жінка знайшла роботу (чоловік працює дистанційно на своєму «Метінвесті»), то вони наїдали собі житло.

— Живемо у будиночку, біля якого чимала земельна ділянка, — каже Галина. — Частина навіть засадили. Чоловік каже, що то зайве, бо простіше купити ту ж картоплю, а мені так краще, коли після роботи не в телефоні сидиш, а на грядку йдеш. Мушу чимось займатися, аби відволіктись від потоку новин. До речі, у ніч на 17 березня ми дісталися до Маневичів, а 18-го я вже була в кабінеті головного лікаря Маневичької лікарні Олега Бегалія. На щастя, він відгукується на моє прохання дати хоч якусь роботу, й того ж дня я вже була у відділі кадрів...

«МІСТО МОЖНА
ВІДБУДУВАТИ,
ВІДНОВИТИ, ВИМИТИ.
ТА ЯК ПРОМИТИ
ГОЛОВИ ЛЮДЕЙ
ВІД РОСІЙСЬКОЇ
ПРОПАГАНДИ?»

Ми говорили з нашою героїнею про пережите в Маріуполі, про те, чи хотіла б вона повернутися в це місто. І жінка, яка не плакала, пригадуючи обстріли, палаючи будинки, мертві тіла понад дорогами, могили в дворах, не втрималася від сліз, коли говорила про майбутнє міста, в якому їхня сім'я вже прижилася, але змушена була покинути:

«Уже знали таку закономірність: якщо в небі бачиш дрон чи якийсь безпілотник, то дуже скоро прилітає винищувач й скидає бомби будь-куди.»

рі — холод. 26-го вранці люди встали й пересвідчилися, що нема води. Наступного дня пропало світло. Ще був газ, яким і грілися, й приготувати щось мали змогу. Та ось і його не стало — й не було навіть на чому закип'ятити воду.

— У нас був особливий під'їзд, — розповідає Галина. — 17 малих дітей віком до 12 років. І це у п'ятиповерховому будинку! Чоловіки згуртувалися, винесли мангали з підвалів. На них і готували. У дворі, де безпечніше, в основному і була з сином. Та й біля вогнища тепліше. Обстріли почалися о четвертій-п'ятій годині дня й тривали до вечора. Вже знали таку закономірність: якщо в небі бачиш дрон чи якийсь безпілотник, то дуже скоро прилітає винищувач й скидає бомби будь-куди. Горіли будинки поруч чи десь трохи далі. Коли стало зрозуміло, що місто буквально в кільці (а це сталося дуже скоро — десь на третій день війни), то вже ніхто ні за які гроші не хотів вивозити людей,

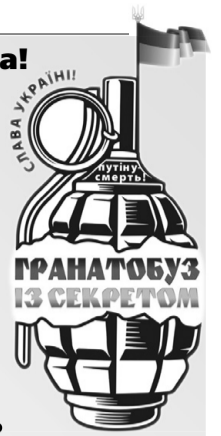
шає з міста. Жінка пригадує: — Ми мали на збори лічені хвилини, бо якби віддали від цієї колони, яку вів водій, котрий знав безпечніший шлях, то нікуди б не поїхали й цього разу. Взяли найнеобхідніше. Колись із дорожньою сумкою я їхала на море на три дні. З таким же багажем втікала із сім'єю з Маріуполя... на все життя. 200 кілометрів до Запоріжжя долали 7-8 годин. На дорозі стояла розбіла військова техніка, на деяких замінованих ділянках, побачивши небезпечний предмет, вискакували з машини. Проїжджаючи блокпости «ДНР», якихось чеченців, судячи за кавказкою зовнішністю, чули: «Куда ви прьотесь? Вас там расстреляют!». Дехто з іронією бажав: «Ну — удачі!». І страшно було, що, може, навздогін, у спину буде пущена автоматна черга. Слава Богу, все обійшлося благополучно. Тепер 14 березня я вважаю другим днем свого народження.

Із Запоріжжя сім'я Правдивих уже на таксі доїхала

Фото з домашнього архіву подружжя ПРАВДИВИХ.

■ Увага, вікторина!

Описав і колір сльози, й дощу мелодію блакитну...

Неправда, то не з тілом домовину
Несем на цвинтар — саджанець
до ями,
Бо не хоронимо людину —
Саджаємо про неї нашу пам'ять
(Анатолій МАХОНЮК).

Грицько ГАРБУЗ

К олі хочеться, щоб душа торкнулася чогось такого чистого-чистого, щирого-щирого, я беру в руки якусь із збірок ліричного волинського поета-філософа світлої пам'яті Анатолія Махонюка (1962–2016). Так було і того разу, коли заховував у гранатобуз рослину, на яку наштовхнули Толині слова...

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-10»

У мене — карі, а в тебе — голубі,
А в когось, мов фіалки, очі сині,
Але сльозу очей фарбує біль
Щоразу кольором одним — .....
(8 букв).

У когось — сірі, в когось — наче ніч,
Але від болю в кольорах зніщить
Душі своєї нам не заховати.
І за сльозу, розливу з інших віч,
Нам доля боєм і сльозою

теж відплатить.

У назві-прикметнику пропущеного у вірші кольору, який подано в орудному відмінку, — особлива рослина. Цілюща. Дуже поширена в Україні, а також у нашій усній та писемній і пісенній народній та літературній творчості.

Що за рослину ми заховали у гранатобузі?

«І за сльозу, розливу з інших віч,
Нам доля боєм і сльозою теж
відплатить.»

Одразу 8 наших учасників вказали правильну відповідь — слово «Полин» («...Але сльозу очей фарбує біль / Щоразу кольором одним — полиним», — йдеться у вірші «Колір сльози» зі збірки «Дощу мелодія блакитна» Анатолія Махонюка). Щоправда, за умовами, переможців має бути два. Тому нам знову довелося проводити жеребкування. І допомогла нам у цій справі територіальний менеджер Укрпошти міста Луцька та автоматизовані відділень зв'язку Луцького району Волині чарівна Анна Зубко. З легкої руки пані Ані по 100 гривень від імені Юлії Барух із міста Надвірна Івано-Франківської області та Ірини Радчук із села Овадне Володимир-Волинського району Волині (саме в цьому населеному пункті пан Анатолій творив!) ми перерахуємо на допомогу Збройним силам України.

Переможцям туру — оплески, а нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-13»

Не чума. Не СНІД. Не коронавірус.
Навіть не Друга світова війна. Але одного
дня завдяки цій «хворобі» населення
нашої планети зменшилося одразу на 25%.
І передвісником цього став дим.

Як називалася «хвороба», яку ми заховали у гранатобузі?

Слово-відповідь треба надіслати до 4 липня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, ніж одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.
Нещадно б'ємо путіна на всіх фронтах!

Публікацію створено за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

■ Несподіваний поворот

Як столична журналістка працювала баристою у провінційному містечку

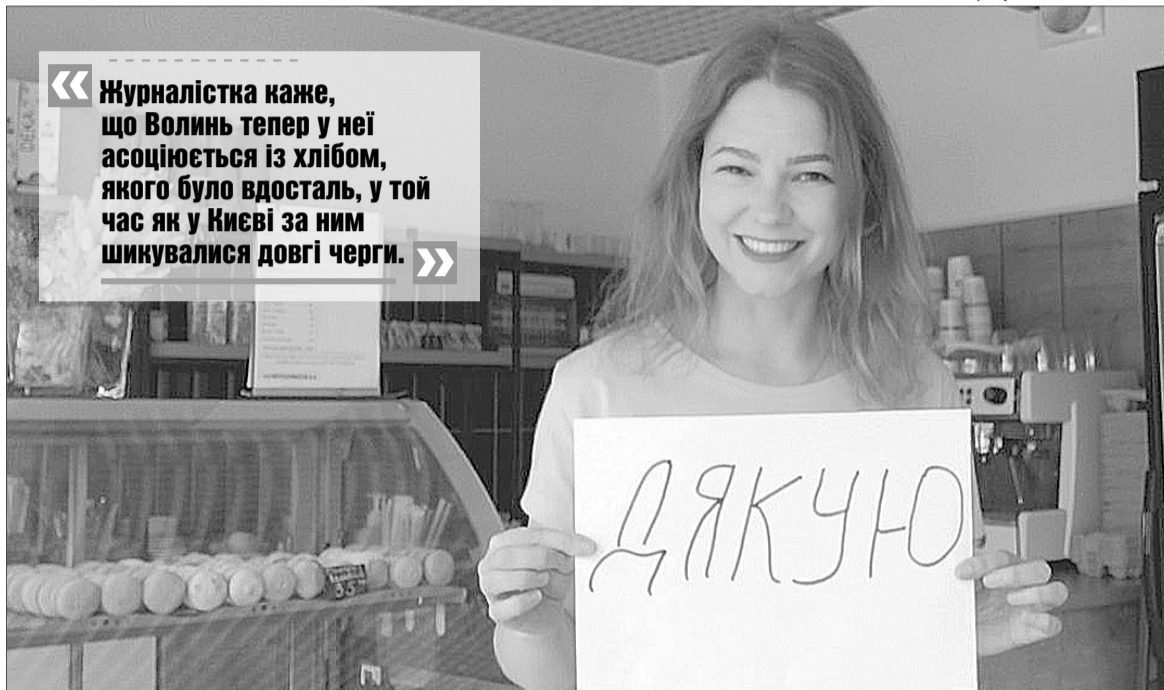
Відома київська репортерка Ольга Скворчевська, програми якої транслювалися на «Інтері», два місяці готувала каву у Горохові

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Оптимістка за характером, Ольга до початку війни поставилася з невиправданою легкістю — сподівалася, що це ненадовго. Однак минуло кілька неспокійних днів, а мирне життя все не поверталось. Ольга з батьками із щораз більшою тривогою вдвигалися у бік сусіднього Ірпеня, де постійно чулися вибухи. Коли обстріли загризли зовсім поряд, Скворчевські вирішили їхати до родичів на Волинь. За словами пані Ольги, все її столичне життя вмістилося в легкову автівку.

У Горохові їх чекала родина Віктора Демчука. Це волинське місто Ольга пам'ятає з дитинства. Тато з мамою приїжджали сюди до родичів на радісні події, а донечку іноді залишали на літні канікули. Журналістка каже, що Волинь тепер у неї асоціюється із хлібом, якого було вдосталь, у той час як у Києві за ним шикувалися довгі черги.

— Після приїзду я тиждень була сама не своя. Почувалася, наче існую одночасно в двох вимірах. Одна половина мене далі залишалася в Києві під обстрілами, а друга була в Горохові. Я постійно дивувалася, як спокійно тут

«Евакуація на Волинь» пройшла із користю: Ольга навчилася варити каву і покращила знання української.

люди ходять вулицями, коли виють сирени.

Зосередитися й почати щось робити порадила подруга дитинства Наталка Петрашко, у заміжжі Смаль.

— Журналістики тобі не обіцяю, а ось роботу в кафе мого чоловіка «Кофемолка» можеш

спробувати, — запропонувала настільки щиро, що Ольга одразу погодилася.

— Я нікому не розповідала, ким і де раніше працювала. Не вважала за потрібне це підкреслювати, адже з повагою ставлюся до всіх професій. Для мене завжди було важли-

вим те, якою є людина, а вже потім — ким вона працює. У «Кофемолці» ще раз переконалася, що кожна робота має свою складність і свою цінність. Там я зрозуміла, що кава — це та справа! — з усмішкою згадує Ольга свій перший робочий день.

Фото з особистого архіву Ольги СКВОРЧЕВСЬКОЇ.

У затишній кав'ярні неподалік міської автостанції киянка почувалася господинею. Самотужки не лише кавоварила. Власник кафе Андрій Смаль довірив Ользі розкладати на вітрині тістечка, вести бухгалтерію, прибирати, прикрашати приміщення. І вона, завжди привітна й усміхнена, протягом двох місяців бездоганно справлялася з усіма обов'язками та дуже раділа, що за роботою зрання до смеркання час збігає швидко.

Водночас залишалася спостережливою журналісткою, і тепер у Ольги Скворчевської — чимало сюжетів про зустрічі в горохівській «Кофемолці». Прийде час, і вона розповість телеглядачам про те, як приязно ставилися до неї на Волині друзі й незнайомі люди, як радували подарунками, спеціально для неї спекли паску. Працюючи за стійкою, вона подружилася із біженцями зі стражденного Ірпеня, плакала разом з ними, слухаючи чергову сумну історію.

Крім того, у Горохові раніше російськомовна Ольга почала гарно розмовляти українською.

— Я — з Україною, і неможе спілкуватися мовою ворога, який прийшов загарбати мою Батьківщину! А ще зрозуміла, що українці вміють робити все! — каже з гордістю.

Нещодавно Скворчевські повернулися в свою столичну квартиру. Насолоджуючись перебуванням у рідних стінах, Ольга поділилася мріями про те, що буде робити після перемоги. Каже, що неодмінно працюватиме за фахом, а ще допомагатиме відбудувати Київ! Для цього готова трудитися 24 години на добу. І, звісно ж, мандруватиме Україною. У довгому маршруті першою зупинкою запланувала Горохів! ■

*Публікацію створено за сприяння Української Асоціації Медіа Бізнесу.

■ Спорт

Андрій П'ятов на прощальний матч виходив на знеболювальних

У переможному поєдинку 3:0 проти Вірменії 37-річний голкіпер «Шахтаря», для якого ця зустріч стала останньою у футболці національної збірної України, підкорив чергове досягнення: він стартував в 11-му для себе офіційному турнірі

Петро ПАС

За головну команду країни Андрій П'ятов (на фото) дебютував 22 серпня 2007 року в товариському поєдинку з Узбекистаном (2:1) і провів за збірну в цілому 102 матчі, в яких 47 разів свої ворота залишав «на замку» (пропустив 83 голи).

Кар'єра голкіпера «Шахтаря» у національній дружині тривала 14 років 293 дні — це 5-е місце у списку гравців, які мають найтривалішу кар'єру в збірній України.

А нулем у графі «пропущені» в матчі проти Вірменії Андрій П'ятов перевершив рекорд Олександра Шовковського — 47 поєдинків «на нуль».

— У нас була домовленість із головним тренером Олександром Петраковим, що я 11 червня проведу останній поєдинок. Але напередодні гри з Ірландією я отримав неприємну травму, після якої лікар сказав, що необхідна пауза в три тижні. Я запитав, чи зможу зіграти один матч? Він сказав, що якщо два-три дні буду колоти знеболювальне, то зможу... А наші лікарі — чарівники. Вони поставили мене на ноги. Зараз у мене буде пауза, під час якої зможу залікувати коліно... Тож дуже ретельно

«Я вдячний за ці роки і емоції усім вам, українці!» Дякуємо і тобі, Легендо!

готувався до цієї гри, відкинув усі формальності, був сконцентрований. Вибух емоцій стався вже після фінального свистка. Тут вже прийшло усвідомлення того, що починається нова сторінка життя! Спочатку я намагався стримати емоції, та чим далі, тим складніше це було робити. Коли підходили хлопці, коли в руках опинився мікрофон, коли почав обходити коло... Коли треба було щось сказати назагал, говорив від серця. Це одна з ключових рекомендацій мого психолога. Вважаю, що це дуже потрібний спеціаліст як в особистому, так і в професійному житті. Але це я усвідомив уже після 30 років... Усе, що готував, забулося. Зате вийшло щиро. Було б добре, якби все це відбулося на «Донбас Арені» чи на «Олімпійському». Але я вдячний за ці роки

і емоції усім вам, українці», — **заявив після прощального матчу Андрій П'ятов.**

Ліга націй УЄФА. Група В1. Результати матчів: Вірменія — Ірландія — 1:0, Шотландія — Вірменія — 2:0, Ірландія — Україна — 0:1, Україна — Вірменія — 3:0, Ірландія — Шотландія — 3:0, Вірменія — Шотландія — 1:4, Україна — Ірландія — 1:1.

ЛІГА НАЦІЙ. ТУРНІРНА ТАБЛИЦЯ ГРУПИ В1:						
№	Збірна	І	В	Н	П	З:П
1.	Україна	3	2	1	0	5:1
2.	Шотландія	3	2	0	1	6:4
3.	Ірландія	4	1	1	2	4:3
4.	Вірменія	4	1	0	3	2:9

Наступний матч українці проведуть 21 вересня на виїзді проти Шотландії. ■

■ Оле, оле, оле, оле!

Будемо вболівати за Польщу, Англію і США

Програвши команді Вельсу — 0:1 (автогол Андрія Ярмоленка), команда Олександра Петракова не братиме участі у головному футбольному форумі планети чотириріччя

Петро ПАС

СПИСОК УЧАСНИКІВ ЧЕМПІОНАТУ СВІТУ-2022:

Група А: Катар, Еквадор, Сенегал, Нідерланди.
Група В: Англія, Іран, США, Вельс.
Група С: Аргентина, Саудівська Аравія, Мексика, Польща.
Група D: Франція, Австралія, Данія, Туніс.
Група E: Іспанія, Коста-Рика, Німеччина, Японія.
Група F: Бельгія, Канада, Марокко, Хорватія.
Група G: Бразилія, Сербія, Швейцарія, Камерун.
Група H: Португалія, Гана, Уругвай, Південна Корея.

Чемпіонат світу з футболу цього року пройде у Катарі. Матчі будуть зіграні з 21 листопада по 18 грудня. ■

■ Прямая мова

Олександр ПЕТРАКОВ, наставник збірної України, після поразки від Вельсу 0:1, яка не дала нашій національній команді вийти на чемпіонат світу:

Відчуваю порожнечу всередині. Важко щось сказати. Якщо вони виграли, то все законірно. Я вітаю суперника. Хлопці зробили все, що могли, але сьогодні більше пощастило Вельсу.

Крила, обпалені війною

Фото з архіву пані Тетяни.

Волонтерка закликає усіх, хто може, допомагати продуктами чи коштами для наших воїнів.

«Коли складаю «волинський» сухпайок, мені легшає»

Серед тих, хто в Луцьку добирає продукти у «добову» коробку для бійців ЗСУ, — мешканка Голої Пристані, райцентру на Херсонщині. У волонтерській організації вона відтоді, як приїхала в наш край

Олена КАЛЕНЮК

Тетяна вимушено евакуювалася на Волинь разом з онуком та його сім'єю 12 квітня. Тоді «здолали» 9 блокпостів окупантів, терпіли, як рашисти порпалися у їхніх валізах і ретельно аналізували, що в телефонах (нічого не знайшли, бо херсонці усе заздалегідь «почистили»). Жінка згадує: «Я побачила перший український блокпост, то аж заплакала від радості й полегшення». А покидати домівку мусили, бо хвилювалися за вагітну невістку. Вдома на господарстві залишився чоловік, його мама, брати, сестра, племінники. І там — окупанти, що нишпорять по будинках у пошуках українських військових або патріотів... (Власне, з цих міркувань не називаємо її прізвища жінки.)

У Голій Пристані побачили рашистів у перший же день війни. Варвари заблудилися через декомунізацію. «Іздили повз наше місто туди-сюди, — сумовито усміхається пані Тетяна, — шукали Цюрупинськ, але тому містечку ще раніше повернули колишню назву Олешки, то вони ніяк не могли зрозуміти цього! Майже добу отак моталися. Куди не повернуть — а воно скрізь Олешки. Вони ж знали, що через той Цюрупинськ веде дорога з Криму на Херсон,

а тут він зник. І страшно, і смішно. Тоді казала чоловікові, що мусимо щось робити — хоч якісь коктейлі! Ми ж не сиділи, склавши руки: й на мітинги виходили під нашими прапорами, а ті іздили навколо...»

Волею долі пані Тетяна із сім'єю опинилася на Заході України: була можливість їхати до дочки в Італію, але вирішили триматися поближче до рідного дому й скотактували зі знайомою в Луцьку. Згадує, що, як тільки почула пропозицію

«За ці два місяці, що тут допомагаю, склали 6 тисяч пайків, а загалом — 13 тисяч!»

допомагати волонтерам «на пайках» — не вагалася ні секунди. Через 4 дні після приїзду вже була на робочому місці: «Я із задоволенням ходжу сюди з перших днів! Усе роблю, що треба! Люди чи й фірми дають гроші, а ми закуповуємо продукти й усе пакуємо в добові коробочки. Ставлю м'ясну й рибну консерви, чорний шоколад, якийсь печиво, сушку з медом й вівсяними пластівцями — таке енергетичне... За ці два місяці, що тут допомагаю, склали 6 тисяч

пайків, а загалом — 13 тисяч! Їх везуть бійцям на Харків, Миколаїв, на Луганськ. Приємно, що і я до такого причетна.»

Жінка з гордістю розповідає, що «волинський» сухпайок тепер знають скрізь і що про цей зручний винахід для бійця та про них, волонтерів, навіть знімали «кіно»... Для Тетяни ця справа — справжній порятунк від важких думок. Ділиться емоціями: коли працює — почуввається значно легше. «Так це ж у хаті можна збожеволіти: постійно хвилюєшся, аж голова тріщить. Скажу, що як сидиш і думаєш тільки про війну — будуть проблеми!» — наголошує. Тож пенсіонерка волонтерить, тішиться онучкою і планує, як буде повертатися додому. Зітхає, що навряд чи вийде до нового року, бо треба, щоб після Херсона визволили і Голу Пристань, яка розташована геть збоку від обласного центру. А ще ж місцеве підприємство «Сандора» висадило помідори, то хочеться, аби з них таки вийшла добра паста для українців... У ході розмови жінка ще згадує, що в них на Херсонщині, як і на Волині, люди мають свої городи, дуже працюючі й люблять свою державу, як істинні українці, а не невідь-хто, як фантазують собі рашисти. ■

*Публікація створена за підтримки Української Асоціації Медіа Бізнесу.

Скуштуйте!

Фото із сайту apostrophe.ua.

Після вживання не забудьте почистити зуби 😊.

Не викидайте часникові стрілки!

Ці нерозкриті бутони квіток часнику більшість із нас зрізає для кращого розвитку головки, але мало хто знаходить їм застосування в кулінарії. Хоча насправді вони не просто їстівні, а й смачні та корисні, адже багаті на вітаміни й мінерали. Часникові стрілки є чудовою основою для різноманітних страв або й самостійною закускою: їх смажать із яйцем, маринують на зиму, готують із них усілякі соуси та салати. Такі наїдки будуть до вподоби любителям гострого та пряного смаку

МАРИНОВАНІ З ГРЧИЦЕЮ

Інгредієнти: стрілки часнику, лавровий лист, чорний перець горошком, гірчиця в зернах, на 1 л води — 50 г цукру, 100 мл оцту (9%), 30 г солі.

Приготування. Для маринування підходять молоді пагони, доки на них не з'явилися голівки з насінням. Часникові стрілки ретельно промийте та просушіть паперовим рушником. Наріжте на шматки завдовжки приблизно 6 сантиметрів, викладіть у друшляк, опустіть у киплячу воду і бланшуйте протягом 2 хвилин. Потому відразу опустіть у холодну воду, щоб стрілки не втратили яскравого кольору. Слоїки добре вимийте і простерилізуйте. У кожному банку покладіть кілька горошин чорного перцю, лавровий листок, всипте трохи гірчиці. Зверху викладіть підготовлені часникові стрілки, щільно їх утрамбувавши. У сотейник влийте воду, всипте цукор та сіль. Доведіть до кипіння і відразу додайте оцет. Гарячим маринадом залийте вміст банок, накрийте кришками, простерилізуйте 10 хвилин, тоді герметично закатайте. Переверніть, накрийте рушником і залиште до повного охолодження.

ТУШКОВАНІ У СМЕТАНІ

Інгредієнти: 300 г часникових стрілок, 200 мл сметани, 1 ст. л. борошна, сіль, перець, зелень до смаку, олія для смаження.

Приготування. Часникові стрілки помити, перебрати, видалити коробочки з насінням, решту стебла порізати на частинки по 3–4 см, зсипати покраяні пагони в пательню з олією і смажити на середньому вогні під кришкою 15–20 хвилин, поки не розм'якнуть. Час від часу піднімати кришку і помішувати страву. Посолити, поперчити, всипати борошно і перемішати, щоб воно розподілилося рівномірно. Влити до стрілок сметану, довести все до кипіння, а коли загусне, всипати посічену зелень (найкраще смакує кріп), ще раз перемішати, протушувати під кришкою ще 5–7 хвилин і вимкнути вогонь. Подавати часникові стрілки можна і гарячими, й охолодженими із будь-яким гарніром.

ЧАСНИКОВА ПАСТА

Інгредієнти: 1 кг молодих часникових стрілок, 170 г солі.

Приготування. Молоді часникові стрілки пропустити через м'ясорубку, змішати із сіллю і залишити на пів години, періодично помішувати. Розкласти масу в простерилізовані слоїки, щільно закрити кришками. Зберігати в холодильнику.

Взимку часникову пасту додають до супів, других страв, особливо вона підходить до м'яса. На її основі можна приготувати бутербродну намазку, змішавши з вершковим маслом та потертими вареними яйцями.

ЧАСНИКОВІ СТРІЛКИ З ЯЙЦЕМ

Інгредієнти: 150 г часникових стрілок, 3 курячі яйця, 100 г сиру, 2 помідори, 1 болгарський перець, 2–3 ст. л. олія, кріп, сіль, чорний мелений перець.

Приготування. Часникові стрілки промиваємо у проточній воді, обрізаємо насінневі коробочки, просушуємо і нарізаємо на шматочки завдовжки 4–5 см. Перець очищуємо від насіння та краємо тонкою соломкою приблизно такого ж розміру, як і часникові стрілки. З помідорів за бажанням знімаємо шкірку та нарізаємо їх кубиками. Кріп дрібно січемо ножом, а твердий сир тремо на великій терці.

У миску розбиваємо яйця, солимо і перчимо їх до смаку, додаємо зелень і сир. Сковорідку розігріваємо з олією. Викладаємо на неї часникові стрілки і смажимо на середньому вогні 2–3 хвилини. Коли вони підрум'яняться, висипаємо помідори та болгарський перець, присолюємо. Накриваємо кришкою і тушуємо на слабкому вогні 5 хвилин — за цей час часникові стрілки мають стати м'якими. Тоді вливаємо підготовлену яєчну масу, зменшуємо вогонь і накриваємо кришкою. Чекаємо, доки яйця будуть готові (на це знадобиться 5–7 хвилин), вимикаємо плиту та залишаємо страву настоятися під кришкою ще кілька хвилин. ■

Наступний номер «Волині» вийде 6 липня.

www.volyn.com.ua

Головний редактор
і відповідальний за випуск
ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович

Рекдація залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «—» друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ:
43025, Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail volyn.nova@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Приймальня 72-38-94

Заступник головного редактора	Борох Сергій Іванович	77-07-70
Головний бухгалтер	Вдовиченко Тамара Федорівна	72-71-07
Відповідальний секретар	Трофимчук Тамара Сергіївна	72-51-02
Літературні редактори	Харчук Олена Андріївна	72-38-94
	Баната Олеся Андріївна	72-38-94

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Політики	Уліцький Василь Михайлович	72-38-94
Економіки	Лісова Алла Степанівна	(244) 3-11-78
Інформації	Кравчук Ірина Олександрівна	72-39-32
Відділ інтернет-новин	Криштоф Олег Степанович	72-39-32
Місцевого самоврядування і сільського життя	Вітницька Аліна Степанівна	72-39-32
Освіти і культури	Коваленко Оксана Анатоліївна	72-39-32
Листів і зв'язків з читачами	Федрицький Олег Володимирович	72-39-32
Реклами	Влашницька Леся Степанівна	0971552622
Приватних оголошень	Тимошук Руслана Борисівна	72-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695

Друк офсетний.
Обсяг 4 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 66772 (ДЛЯ
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Регістраційні номери:
ВЛ №518-251 П від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-П від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення №739.

«Дід читав «Волинь» — і я читаю! Ще й 1000 гривень маю!»

*Добрий день дорога Редакція!
Моя сім'я дуже любить вашу газету. Ми її читали більше 40 років. Дуже дякуємо за змістовну, цікаву і неповторну газету. Бажаємо всім працівникам успіхів, щастя,*

*нових творів. Нехай Господь бере Вас і всю Україну.
З повагою до Вас сім'я Волкових.
43008 м. Луцьк,
вул. Тисаревського, 11/25
Волкова Л.Є.*

Розкажіть про акцію сусідам!

До закінчення передплати на II півріччя залишилися лічені дні. Але ви ще маєте час виписати нас і отримати шанс на 1000 гривень!

 Вікторія Новосад (с. Мовчанів Волинського району)	 Віталій і Ніна Савонюки (с. Піщане Камінь-Каширського району)	 Павло Олек (м. Любомль)	 Іван Шевчук (м. Камінь-Каширський)	 Павло Тарасюк (с. Лобна Камінь-Каширського району)	 Ніна Кльок (с. Цміни Камінь-Каширського району)
 Василь Нестерук (с.м.т. Любешів)	 Марія та Анатолій Снітюки (с. Липне Луцького району)	 Галина та Олександр Конаховичі (с. Шклинь Луцького району)	 Валентина Щесюк (с. Погінки Ковельського району)	 Тетяна Мельник (м. Камінь-Каширський)	 Олександр Шевчук (м. Берестечко)
 Людмила та Володимир Банади (м. Луцьк)	А тут може бути і ваше фото. Тож не вагайтесь, що передплачувати!			 Петро Грицюк (м. Горохів)	 Віктор Козубович (с.м.т. Маневичі)
 Наталія Голуб (м. Нововолинськ)	 Віталій Микитюк (с. Головне Ковельського району)	 Василь та Ірина Приймачуки (с. Сошичне Камінь-Каширського району)	 Лідія Демчук (с.м.т. Іваничі)	 Павло та Інна Павлюки (с. Квасовиця Володимир-Волинського району)	 Наталія Найчук (с. Чаруків Луцького району)

З нами – дуже цікаво!

Тижневик

Волинь
Газета
НОВА

передплатні індекси:
30000, 60306, 60305, 86772
(для читачів Волинської області),
97847
(для читачів Рівненської області),
61136
(для читачів інших областей).

Місячник

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ
volyn.com.ua

передплатні індекси:
86771, 60305, 60392, 86772
(для читачів Волинської області),
60779
(для читачів інших областей).

Тижневик

Цікава
ГАЗЕТА
на вихідні

передплатні індекси:
60304, 60306, 60392, 86772
(для читачів Волинської області),
60312 (для читачів Рівненської області),
60307 (для читачів інших областей).

Місячник

Читанка
НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ
ДЛЯ ВСІХ

передплатні індекси:
97847
(для читачів Волинської області),
60313
(для читачів Рівненської області),
60780
(для читачів інших областей).

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!